

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Brandes, Joh. Chr.; [Joh. Chr. Brandes] ; oversat af det Tydske [ved Geert Londemann] : til Brug for den Kongl. danske Skueplads.

Titel | Title:

Troe ingen for vel : en lystig Comoedie i fem Handlinger

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : trykt hos Martin Hallager, 1771

Fysiske størrelse | Physical extent:

[6], 146 s.

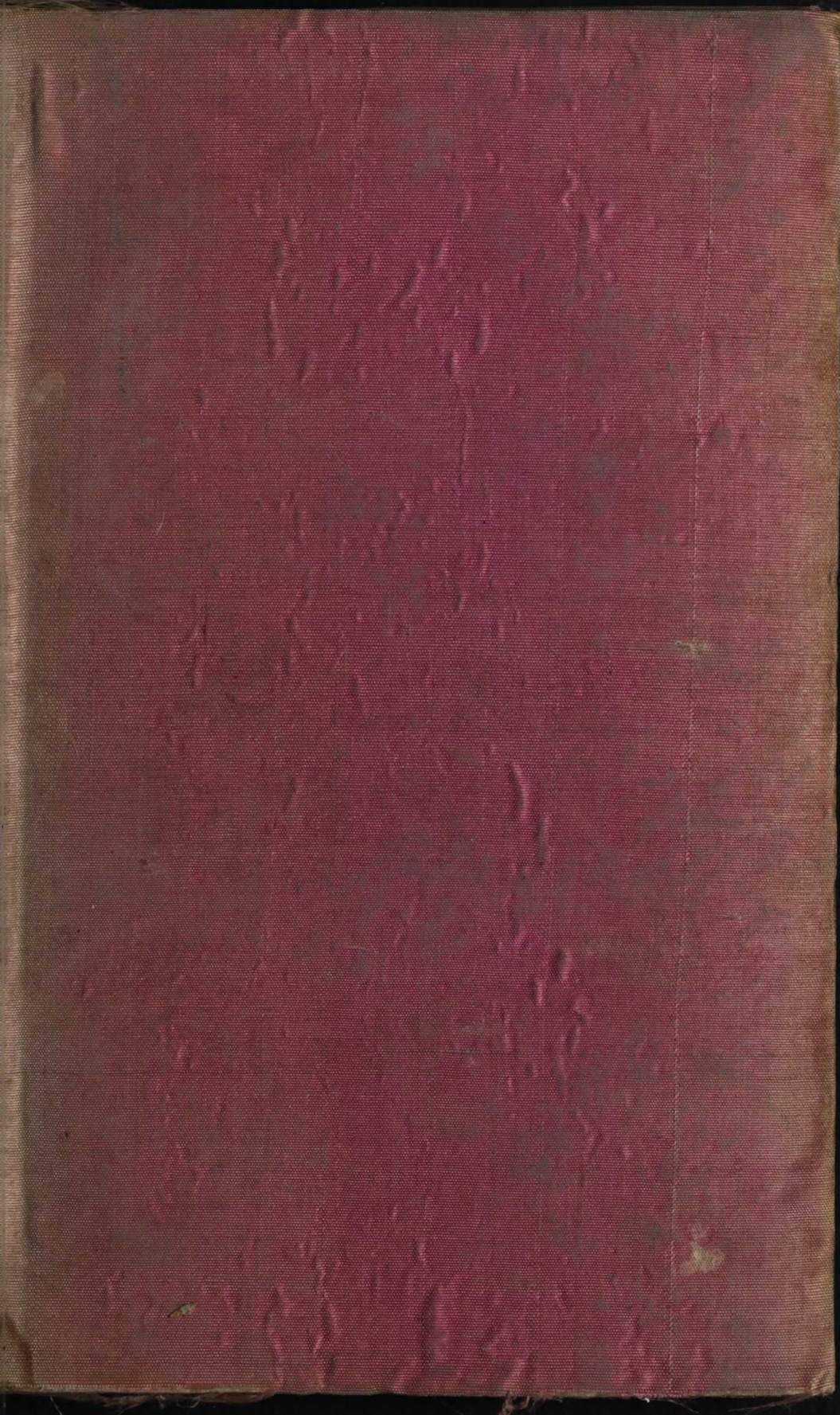
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

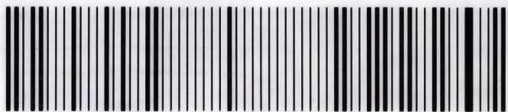
UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

1 1 56 0 8 00037 6

flor

Handwritten note at the top of the page, possibly a library or collection mark.

Faded text, possibly a title or author name, partially obscured by bleed-through.

Faded text, possibly a subtitle or volume information.

Faded text, possibly a date or location.

Comedie

Fem Handlinger.

Faded text, possibly a subtitle or author name.

den Kongl. Danske Skueplads.

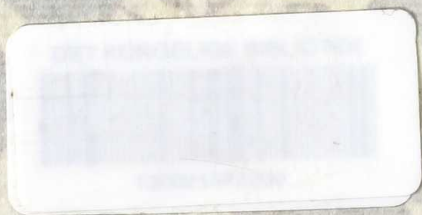
Kiøbenhavn, 1771.

Kjøbt hos Morten Salilager, Søndst i Høst
Stoffrede i No. 196.

Dr. Brandes, unnd
ab Schaffer

56. - 12 - 8°

Ex. 1

Troe ingen for vel.

En lystig

COMEDIE

i
Fem Handlinger.

Oversat af det Tyske.

Til

Brug

for

den Kongl. Danske Skueplads.

Kiøbenhavn, 1771.

Trykt hos Morten Hallager, boende i store
Tiollstræde i No. 196.

Personerne.

Greven af Werlinge.

Greven af Olborn.

Baronen af Thorech.

Herren af Dormin.

Fruen af Dormin.

Lotte, Kammer-Pige hos Frue Dormin.

Pips, en Giestgiver.

Ernst, Greven af Werlings Betient.

Conrad, Greven af Olborns Betient.

Henrik, Herren af Dormins Betient.

Stephen, en Opvarter i Giestgiver-Huset.

En fremmed Tiener.

En Betient af Greven af Werlinge.

Stuepladsen er i Giestgiver-Huset.

Fortale

til det

høygunstige Publicum.

Nt vilse bestemme almindelige Regler for Smagen i Forlystelser, var lige saa daarligt, som at fastsætte Regler for hvad som bør smage Gænnen. Naar en Tartars Tænder løbe i Vand ved et Stykke frisk Hestekød, beleer en Apicius ham, men betænkter ikke, at maaskee Tartaren har en mere naturlig og ufordærvet Smag; naar han væmmes ved en Konst-

Fortale.

let Ragout, som man ved igientagne
Dveller skal vænne Naturen til at fin-
de velsmagende.

Mængden holder for, at et Lust-
spils væsentlige Egenkab er at kunne
opvække Latter hos Tilskuerne, ligesom
et Sørgespil, efter Aristotelis Forskrift,
bør opvække Skræk og Medlidenhed.
Saa længe som Mængden troer dette,
bør Comoedien og Tragoedien, hver i sit
Fag, være saaledes indrettede, at Dye-
medet kan opnaaes. De bør behage,
hver paa sin Maade, og ligesom de have
udrettet dette mere eller mindre, bør de
kaldes fuldkomne; thi med Svøben over
Hovedet og tørre Regler for Dymene, kan
man vel tvinge Folk til at lade fornøjet,
men aldrig til at føle Fornøvelsen. Jeg
taler her ikke om dem, som haver aldeles
ingen Kundskab om et Skuespils Egen-
skaber og Hensigt;

Thi over slige Folk ey gøres bør Satire.

Som græde til Scapin, og lee ad en Zayre.

Men jeg taler allene om de for-
nuftige Elskere af de ret comiske Skue-
spil, hvoraf en Holberg, en Moliere, en
Reg-

Regnard og flere have efterladt os de sande Monstere. Disse vil see for deres Penge, og gaae de bort, uden at deres Lunge er rensset, ærgre de sig over baade Authør og Skuepladsen; og hvem tør sige, meget mindre, hvem kan bevise at de have Uret?

Og at denne er det store Publici almindelige Smag, synes mig ved en kildrende Erfarenhed at finde i mit eget Exempel, da jeg nu allerede i 26 Aar har opvartet mine høystærede Belyndere i Publico med de meest comiske Roller i de lystige Comoedier, og det med et Biefald, som langt haver overgaaet baade mit Haab og mine Puster.

Da det nu synes mig: At jeg er ved Enden af min Bane, og min tiltagende Alder og aftagende Helbred fører mig usformerket til den Femte og sidste Act, og Kundens Oplysning i min Livs-Comoedie; saa er det, at jeg ved at overlevere det høi gunstige Publicum nærværende Oversættelse af en lystig Comoedie, til Slutning vil aflegge min skyldigste Taksigelse for af

Fortale.

den Bevaagehed og Yndest, som mig er bleven beviist i den lange Tid, som jeg med utrættelig Flid har tient ved den Kongelige Danske Skueplads. En gunstig Optagelse af dette mit ringe Forsøg vil endnu lægge Bægt til den store Forpligtelse, med hvilken jeg henlever til det sidste Aandedræt.

Mine høystærede Belyndere

i det

høngunstige Publico!

Deres

ærbødigste og yndmygste

Tiener

Geert Løndemann.

Første

Første Act.

Første Scene.

En stet udyntet Sahl med en Dør paa hver Side
og en midt paa.

Fruen af Dormin sidder ved en Sney-Ramme.
Lotte filerer. Pips drukken og ravende.

Pips.

Lroer De maaskee, jeg skal være Nar for
Dem? — — —

Fruen Dormin.

(reysrer sig.)

Åh Lotte! Hielp mig dog at tilfredsstik
le denne uartige Mand.

Pips.

Underdanige Tienere. Jeg er ligesaa klog,
som en anden.

A

Lotte.

Lotte.

Men fiere Hr. Pips — —

Pips.

Intet, intet.

Lotte.

Det er jo en Dre!

Frue Dormin.

Kuns aate Dage endnu

Pips.

Ei! hvad jeg engang siger, det siger jeg.
 I Morgen Middag mine Penge eller ud paa
 Døren! (gaaer.)

Anden Scene.

Frue af Dormin. Lotte.

Frue Dormin staaer nogle Dyeblik som henrykt
 med nedslagne Dyne og sammensfoldede Haender.

Lotte.

(med en beklagende Stemme)

Naadige Frue!

Frue Dormin.

Lotte! Det er ude med os.

Lotte.

Lotte.

(med en fortroelig Mine)

Ney, naadige Frue!

Frue Dormin.

(seer paa hende)

Stakkels Barn! (sukker) Du bedager dig
(hæftig) De Umennesker!

Lotte.

Ikke alle, endnu findes der gode Mennesker.

Frue Dormin.

Saa mit Barn! meget saa.

Lotte.

Forlad mig! — Saa ere kun underrettede om Deres Uheld og snart ingen om dens hele Beskaffenhed. Jeg selv naadige Frue! jeg vidste vel, at vi opholdt os her, for at forsone en haard Fader, jeg ventede aldeles ingen Rikdom hos Dem; men denne forfærdelige Mangel — Forlad mig, at jeg betiener mig af et Ord, der skildrer deres hele Tilstand, — denne yderligste Grad af Trang havde jeg ikke ventet.

Frue Dormin.

Jeg har søgt at skiule min Elendighed for mig selv jeg føler, hvor foragtelig den gjør os

i de fleste Menneskers Dyne, og jeg vilde endnu skule den, hvis det var mueligt.

Lotte.

Men, naadige Frue! det fornøyer mig meget, at jeg er kommen efter det, det giver mig Venlighed at vise, at Lotte er iblant de gode Menneskers Tal (smilende) De anser mig maa- skee for en meget fattig Pige? — —

Frue Dormin.

(alvorlig)

Ingen Ubefindighed, Lotte! (sætter sig til sin Kramme) Hvorledes befinder min Francisca sig?

Lotte.

Meget vel! (frøtsom) Men — om De ikke — vilde tage det ilde op. —

Frue Dormin.

(halv fortreidelig)

Ikke et Ord Lotte! — — (seer Lotte græder) hvorfor græder du?

Lotte.

(kielen og rørt)

Hvorfor! hvorfor! Skulde det ikke glæde mig ondt, at De foragter mig?

Frue

Frue Dormin.

Jeg foragte dig? — Nej mit Barn! nej!
jeg priser din ypperlige Siel — giv dig tilfreds.
Det vil endnu gaae os meget vel.

Tredie Scene.

Henrik, de Sorrige.

Frue Dormin.

Hvor en din Herre?

Henrik.

Han kommer just op af Trapperne —
men — men!

Frue Dormin.

Snart Lotte! Tag Lys —

Lotte (tager Lysen og gaaer ham i Møde)

Fierde Scene.

Herren af Dormin. De Sorrige.

Dormin (kommer ganske forstyrret, tager en Stool
og sætter sig)

Frue Dormin.

Min Allerkiereste! med hvilken Utaalms-
dighed har jeg ventet Dem! — Hvad fattes
Dem Dormin?

Dormin.

(for sig selv.)

De Satans Menneſker!

Frue Dormin.

De komme mig til at ſkielve ;

Dormin.

(vender ſig om til hende, tager hendes
Haand i ſin og ſiger noget roelig.)

Forlad mig mit Barn! — Det Uhyre har
giort mig rafende.

Frue Dormin.

Hvilket Uhyre?

Dormin.

Frodenvæl! (hals for ſig ſelv) Han ſmitg-
rer, han lover fra en Uge til den anden —
Jeg opofrer denne Hylke min ſidſte For-
mue. — Forgiøves! Jeg beklager Dem —
Pladsen er alt beſat — De maa have Taal-
modighed! — var endelig den ſidſte Tref, jeg
fik. — Han ſkielve.

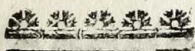
Frue Dormin.

Hvad ſiger De?

Dormin.

Stakkels, ulykſalige Kone! (eſter en kort
Tausbed:) Har Berten været her oppe?

Lotte

Lotte.

Ja, han var her.

Dormin.

Og truede?

Frue Dormin.

De veed jo hvorledes han er! — Han var
dog meget artigere i Dag, end ellers —

Dormin.

Saa? — Nyelig har jeg havt Prøve af
hans Artighed. Det var hans Lykke, at han
løb fra mig (i det han betænker sig) Ja —
der bliver intet andet Middel — (vil gaae.)

Frue Dormin.

Hvorhen Dormin?

Dormin.

(forvirret og vilter)

Jeg kommer strax igien.

Frue Dormin.

Det bliver jo Nat. — Hvor vil De hente
Hvad vil De gjøre? Hav Medlidenhed med
Deres ullyksalige Familie!

Dormin.

Medlidenhed! Jeg? Al jeg har den!
havde kuns andre den ringeste Gnist af
Medlidenhed imod mig! — Lad mig gaae,
mit

mit fiere Barn! Jeg maa see Dig lykkelig eller
 dee. (river sig løs og løber bort.)

Frue Dormin.

Nei, nei! Af Lotte! Hjælp mig — han er borte!
 te! Dormin! (løber efter ham).

Lotte.

Min Gud! hvad er dette for en Tilstand?

Henrik.

(bange)
 Jeg maae løbe efter ham, jeg maa vide,
 hvor han bliver af. (løber).

Lotte.

(Gaaer uroelig op og ned.)

Femte Scene.

Frueen af Dormin, Lotte.

Frueen af Dormin.

Han er borte! Han styrtede ned af Trappene,
 uden at jeg var i Stand til at holde ham. (Synker ned i en Stool.) Gud! —
 Hvad Tilflugt har han? — ingen, uden hans
 Kaserie, ingen, uden den yderste For-
 tvivlelse! — Lotte! saaer jeg ham at see igien?

Lotte.

Lotte.

Hvilke selsomme Forestillinger De gier sig, naadige Frue! Henrich er gaaet efter ham, han vil sandelig ikke slippe ham af Synet. (Hun lyder). Banker der ikke — Ja (løber til Døren, og kommer strax igien) Hr. Baron af Thorech.

Siette Scene.

Baronen af Thorech, de Sorrige.

Baronen.

God Aften, naadige Frue!

Frue Dormin.

Al Hr. Baron! har de seet min Mand?

Baronen.

Skulde det have været ham? Neden ved Indgangen skød et Menneske sig rasende forbi mig, uden at jeg kunde kiende ham.

Frue Dormin.

Det var ham.

Baronen.

Men — (med en Slags Forundring)
Hvad har her været paa færde? Jeg seer Dem bestyrt!

Lotte.

Al Hr. Baron.

Baronen.

Nu da?

Lotte.

(Trækker ham uformerkt hen til Siden, i det Fruen af Dormin fordyber sig i sin Smerte).
Vi er om en Hals Hr. Baron!

Baronen.

Hvorledes?

Lotte.

Og Deres gode Ven, Herren af Frodenval—
forbändet være ald Lettroenhed!

Baronen.

Hvorledes? hvad har han gjort?

Lotte.

Hvad han har gjort? Taget de sidste Smur-
ler, vi havde, fra os.

Baronen.

Jeg forstaaer Hende ikke?

Lotte.

Nu da! J Haab ved hans Mellemhand-
ling, at giøre vor Lykke hos Fyrsten, har HEr-
ren

ren af Dormin Tiid efter anden opofret til ham, alt det, han havde tilbage, som var af mindste Værdie.

Baronen.

Og har derfor faaet Afslag?

Lotte.

Desto verre!

Baronen.

Nu forstaaer jeg Hende. (Nærmer sig til Fruen) Naadige Fru! De er i dybe Tan-ker. —

Fruer Dormin.

Forlad mig Hr. Baron! jeg er mig ikke selv mægtig. Sæt Dem dog.

Baronen.

(sætter sig)

Hvor høylig beklager jeg Dem! Deres Ulykke er større, end jeg havde forestilt mig, skrækkeligere, end De selv troer!

Fruer Dormin.

(rørt)

Men Lotte! Hvo for —

Baronen.

Vær ikke fortredelig, naadige Fruer! Jeg havde jo dog faaet det at vide. Hvorfor vil De ikke

ikke skienke mig deres hele Fortrolighed? Ulykkelige Beninde! (sukker) Hvor gierne ønskede jeg Dem til Lykke, hvis Deres Ulykke blot bestod i Deres Creditors Utaalmødighed, og Frodensvals Bedragerie! Men! jeg skielver, hvis mine Formodninger ere grundede!

Frue Dormin.

Hvilke Formodninger?

Baronen.

Forlad mig — Det er maaskee — Feiltagelse —

Frue Dormin.

Hvilken Feiltagelse? Hr. Baron! De lodde mig allerede i Gaar høre nogle mørke og afbrudte Ord, som ikke kunde være mig ligegyldige. De forlod mig i en Slags Urolighed — og nu — Jeg beder, forklar Dem!

Baronen.

(tilbageholdende)

Det er intet, naadige Frue! Intet!

Frue Dormin.

Det er noget, og noget, som gaaer mig an, Hr. Baron! Ganske vist en nye Ulykke! Jeg seer det af deres skraaksumme Miner — — Skulde vel min Fader? — —

Bar

Baronen.

Nej, naadige Frue! —

Frue Dormin.

Ikke? Hvad da? grusomme Ven! Af
Medlidenhed fortier De min Ulykke — —

Baronen.

Naadige Frue! (medlidende) Spar Deres
Koe.

Frue Dormin.

(forstrækket)

Min Koe?

Baronen.

(halv for sig selv.)

Jeg Ubefindige! hvorfor taug jeg ikke?

Frue Dormin.

De sætter mig i en Angst — — hvad er
sket? jeg maa vide det.

Baronen.

De vil vide det? Ulykkelige Kone! — Dog
Dormin er min Ven; jeg vil, saa længe det er
mueligt, tvile om hans Forbrudelse.

Frue Dormin.

Om hans Forbrudelse? —

Be

Baronen.

(Trækker paa Skuldrene og sukker).

Lotte.

(betænker sig)

Skulde det være mueligt? Det var jo noget forskrækkeligt!

Frue Dormin.

(forfækket)

Hvad Lotte? hvad skulde være mueligt?

Lotte.

Herren af Dormin skal have et vist Fruentimmer, som han flittig besøger, som vor Grobian af Bert uheldig lod sig forlyde med. Al! jeg vilde ikke troe det.

Frue Dormin.

Hvad?

Baronen.

Lotte sparer mig Umagen med at op-
dage denne forfækkelige Tidende. — Den
Gruusomme! Jeg holdt ham for en fornuftig
Mand — men at falde til saadanne Usvigelser,
just da man arbejder paa, at forsone Deres Fa-
der. —

Frue Dormin.

Dormin.

Bar-

Baronen.

Hvor høylig beklager jeg Dem! Ser Mar lever De i denne Elendighed med ham; Ser Mar forfølger Familiens Had Dem! — De opoffre Sundhed, Stand, Formue, en Faders Kierlighed, Verdens Høragtelse, og alt det, som er i Stand til at gjøre lykkelig — og hvem bringer De dette Offer? en grum, en utro Mand, en Foræder! —

Frue Dormin.

Holdt inde Hr. Baron! Hvad Sprog taler De?

Baronen.

Om Forladelse! — Nidkierheden for Deres Belfærd driver mig for vidt, jeg seer det — Maaskee er det Bagtalelse, maaskee han endnu fortiener vor Høragtelse, og vor Kierlighed — (sukker og siger affides) Ja! hvorfor ikke? (grædende) De seer, naadige Frue! mit ømme, mit selende Hierte er ligesaa svagt, som Deres. — Venfkab laaner ligesaa vel et Dække til mig, som Kierlighed gjør til Dem.

Syvende Scene.

(Pips med to brændende Lys,) (Greven af Olborn i Kense-Klæder,) (Conrad og Stephén, som bære en Kuffert.) De Forrige.

Pips.

Pips.

Behag at følge mig, naadige Herre! (fø-
rer Greven igiennem Sahlén til et andet Bø-
relse).

Olborn.

(Bukker sig for Fruen og Baronén, og gaaer
ind.)

Ottende Scene.

Fruen af Dormin. Baronén. Lotte.

Baronén.

Hvad er det? Hvad vil den Fremmede her
i deres Børelser?

Lotte.

Åh! Det Børelse paa høyre Haand heres
desto verre! ikke til vore —

Baronén.

Er der da ingen anden Indgang, end her
igiennem?

Lotte.

Nei, der er kun en Trappe, og denne Sahl
er tilfældes.

Niende Scene.

Pips. De Forrige.

Baronén.

Min Herr Pips! hvad skal den Fremmede
i disse Børelser?

Pips.

Pips.

Hør kun, min kære Hr. Baron! Det vil jeg kun sige Dem — ingen maa komme mig saaledes! Jeg er Herre over mit Huus — Veed de det?

Lotte.

O ja, vi sole det.

Pips.

Hør hun kun min kære Jomfrue! Hun behøver ikke at være saa spids; — thi det vil jeg kun sige, og — jeg maa have mine Penge.

Lotte.

Nu igjen! (affides) De skal jo faae dem, hav kuns Taalmodighed til i Morgen.

Pips.

En hvad! Jeg har længe nok havt Taalmodighed.

Baronen.

Noget mere høflig Hr. Pips! Veed han med hvem han har at bestille?

Pips.

Jeg maa have at bestille med hvem jeg vil, saa skal jeg have mine Penge.

Tiende Scene.

Stephen. De Sorrige.

Pips.

Nu hvor bliver du af? Skynd dig! at den fremmede Herre kan faae noget at spise. Han kunde og have kommet før, og ikke om Natten.

B

Stephen

Stephen.

Han vil ikke spise.

Pips.

Ikke? Hvad vil han da drikke?

Stephen.

Han begierer intet.

Pips.

Saa kan han lade blive. Skriv kun
Maden for i Aften med paa Regningen.

Lotte.

Det er billigt.

Pips.

Hør kun, min kære Jomfrue, det rager
hende intet. (til Stephen) Og siden to Glasker
Vin for Post-Karlene.

Stephen.

De har ingen Vin druffet.

Pips.

Lad saa være, de kunde dog have druffet.
Skriv du kun. Hører du Stephen. Siden —
Slaae Døren af!

Baronen.

Er han beskientet Hr. Bert! Jeg maa
jo ud endnu.

Pips.

Naa, naa! Hvorfor ikke? — Jeg maatte
vel bedst vide det — Gaae kun Stephen til jeg
kalder. (Stephen gaaer.)

Ellev-

Ellevte Scene.

Frue af Dormin. Baronen.

Lotte. Pips.

Pips.

Min kiere Jomfrue, saaledes maa hun ikke komme mig, forstaaer hun mig? Om jeg end har drukket, saa har jeg drukket min Viin, og det kommer hende intet ved, og her kun, min gode Jomfrue! Kort og got! Jeg maa have mine Penge, og jeg vil nu ikke bie længere, jeg troer dog vel hendes Madam forstaaer mig.

Frue Dormin.

Grusomme Mand! Tag mit Liv! Dette, og mine Hænders Arbejde er alt hvad jeg eyer.

Pips.

Grusom hid, og grusom did! Det lidet Syerie vil ikke giøre det og — Kort og got! jeg maa have mine Penge.

Lotte.

(affides.)

Saa giv dem dog til freds! Jeg siger Dem jo, De skal faae dem.

Baronen.

Jeg gidder intet hørt mere herom Hr. Bert! Hvor stor er hans Fordring?

Pips.

Hør kun Hr. Baron! det rager ikke Dem — forstaaer De mig?

Lotte.

De er en Slynge! Hr. Bert! forstaaer
De mig?

Baronen.

Naa, naa! Giv sig kun tilfreds! Han
kan opsatte Regningen i Morgen, jeg skal be-
tale den.

Pips.

De vil betale den? De?

Baronen.

Ja jeg! ikke saa mange Omstaendigheder.

Pips.

I Morgen?

Baronen.

Ja, i Morgen.

Pips.

Saa, saa ja det er noget andet —

Frue Dormin.

(med skamfuld Mine.)

Hr. Baron — — —

Baronen.

Intet jeg giver det med Fornøelse.

Pips.

Ja, det veed jeg — og — jeg er ikke
heller, som mange andre Berter, jeg vil gierne
tiene alle, men — jeg maae og have mine
Penge.

Lotte.

Ja vist!

Pips.

Hør kun, Jomfrue! Hendes Spidsen kan
hun

hun gjerne spare, thi, om saadan en Kammer-
Kitsken snakker, eller min Kat mjaver, det er
mig alt det samme, og — fort og got! hvad
vilde jeg sige mere? Ja — Herren af Dormin
er selgelig ikke hiemme endnu?

Lotte.

Som De seer.

Pips.

Hillemænd! jeg tænkte, naar han vilde
fortære sine Penge, kunde det saa got skee hos
mig, som hos andre — Stephen! her Stephen!

Tolste Scene.

Stephen. De Forrige.

Stephen.

Hvad Nyt?

Pips.

Hvad Nyt? hvad Nyt? du Sovere! jeg skal
aabne Dyuene paa dig! du skal passe paa; Her-
ren af Dormin er endnu ikke hiemme.

Stephen.

Meget vel!

Pips.

Høflig Dreng, høflig! naar du er hos
fremmede Herstkaber, eller jeg skal snakke et par
Ord med dine Orne, gaae ned, pas paa!

(Stephen gaaer.)

Trettende Scene.

Fruen af Dormin. Baronen

Lotte. Pips

B 3

Pips.

Pips.

Det er min Søn, men en vanartig Slyn-
gel! han har ikke en Blodsdraabe af sin Faders —
De har da vel intet videre at befale! — Har
den fremmede Herre og staaet for Døren. (seer
til og figer igiennem Nøgleskullet.) Ja! De
har intet at frygte for ham, han sover i den an-
den Stue, og hans Betientere uden fore. Nu,
god Nat, Deres Naade, god Nat, Hr. Baron!
I Morgen da? —

Baronen.

Ja! ja! (affides til Pips) i Morgen
tilig tales vi ved. (Pips gaaer.)

Fiortende Scene.

Frue af Dormin. Baronen. Lotte.

Baronen.

(Seer paa sit Uhr.) Naadige Frue! det
bliver Tiid at forlade Dem. —

Frue Dormin.

Dormin kommer endnu ikke.

Baronen.

I Morgen har jeg den Fornøjelse at see
Dem igien.

Frue Dormin.

Åh, Hr. Baron! De forlader mig i en
Uroe — i en Angest. —

Baronen.

O nej, naadige Frue! — Troe intet —
De har nok i Deres nærværende Lidelse. (halv
for

for sig selv) foragtet, forraadet. — Den
Barbar!

Fruer Dormin.

(Bludselig i det hun seer paa ham.) Hr.
Baron! — ikke sandt, De er ingen uwerdig
Ven af min Mand? De er kun en streng Dom-
mer!

Baronen.

Jeg? (efter nogen Taushed om og rørt)
O min Veninde! kunde De see ind i mit Hierte —
Men nok! naar min Ven kommer, saa behager
De at sige ham, at jeg, uagtet al hans uartige
Opførsel — Nej — tie hellere med min Fortry-
delse, forehold ham ikke hans Forbrudelse, enten
han er skyldig, eller uskyldig, saa kunde en u-
overlagt Tagentagelse af saadanne Ting stifte
et uforsonligt Fiendskab imellem os, og evig af-
skjære mig Vejen, til videre at tiene Dem. —
Behag blot at sige ham, jeg tager Deel i hans
Belsærd, og jeg har været her i Alfen, for at
tale med ham derom. Lotte! (giver Hende Tegnet
at være taus.) En god roelig Nat naadige Fruer!
(han gaaer og Lotte lyser ham ud.)

Femte Scene.

Fruen af Dormin allene.

Fruer Dormin.

Alf Dormin! (efter et kort Taushed, frugt-
som.) hvor er du? I Armene af en — Alf!
hvad vover jeg at sige? jeg Ulykkelige! du kunde

raade mig? Nej! Dormin! nej det kan du ikke —
aldrig! Nej! skammelige Ven! — —

Sextende Scene.

Frue af Dormin. Lotte.

Frue Dormin.

Lotte! han er en Bagvasser!

Lotte.

Hvem?

Frue Dormin.

Baronen! kan Dormin være troelses?

Lotte.

Nej! naadige Frue! men Deres Sinds
Eidelse forblænder Dem — Hvorledes? Baro-
nen — denne edelmødige Ven, denne redelige
Mand. — —

Frue Dormin.

Saa har han da været alt for lettroende,
man har da foresnakkert ham noget — Dormin
er ikke straffældig — hvor er han? lever han
endnu? Al! hans Klaserie har maaskee giort
Ende paa hans Ulykke.

Lotte.

Hvor vil De hen?

Frue Dormin.

(Efter en dyb Lausned.) Barbariske Fa-
der! du er skyld i hans Fordærvelse, i min For-
tvivlelse. (Efter en kort Lausned i mildere Tone)
Og du — stakkels uhyggelige Barn! dine Foræl-
dres Forbandelse hviler og paa dig. Hvem
vil

vil forbarme sig over dig, naar vi ikke ere mere til? Tys Lotte! banker der ikke nogen?

Lotte.

(Seer efter og kommer tilbage) Nej, naadige Frue!

Frue Dormin.

Det er Nat — Alting er stille. —

Lotte.

Gior Dem ikke slige gnselige Tanker, naadige Frue! De veed jo, at han ofte er bleven saa sildig, ja undertiden sildigere ude.

Frue Dormin.

Men aldrig gif han trosteslos fra mig! du Klender ham? — (forstrækket) Ak! nu minder jeg hans sidste Ord, da han forlod mig: Lad mig gaae, mit Barn! Jeg maa see dig lykkelig eller dœ — Lotte! Om han ikke var mere i Live. — — —

Lotte.

Hvad er det? De forstrækker mig! hvad fattes Dem, naadige Frue?

Frue Dormin.

Intet mit Barn! — Det er forbi! (efter en kort Tausshed.) Glem ikke, at jeg faaer min Datter til mig igien! Konen, som tager sig hende an, er god, men ligesaa fattig, som vi, og maaskee — — Dormin maa, for dette Barns Skyld, skaane sit Liv, hvis han nu er i Live! — — Mine Kræfter ere svage, jeg føler det, jeg overlever ikke Esterretningen om

hans Død. Jeg veed, du er en god Pige, ikke sandt Lotte? du elsker min Fransisca?

Lotte.

Ja, i Sandhed elsker jeg hende!

Frue Dormin.

Naar du har trykt mine Dine til, min kære Lotte, saa efterlader jeg dig hende, denne forladte Datter, (grædende.) Tag dig hende an, og tænk, saa ofte du seer hende, paa hendes ullyksalige Moder, der elskede dig, som sin Veninde, der vilde have gjort dig lykkelig, hvis hun selv havde været lykkelig.

Lotte.

Naadige Frue! — hvad gjør De? Hvad siger De?

Frue Dormin.

Du gode Barn! maatte du blive lykkeligere i Verden, end jeg har været! (efter en kort Tausshed.) Hør! du kiender den haarde Mand, Greven af Werlinge, min grumme Fader! han forbandede sin Datter! — — Naar hans Dnske er opfyldt, naar jeg ikke mere er til, da gaae til ham, sig ham, at Maalet for hans Had, hans arveløse, hans forskudte Caroline er død — at hun til sit sidste Øieblik ikke har ladet af at skielve for ham og elske ham! hold ham saa min Fransisca for, sig hun er hans eget Blod, det eneste Barn af hans ullykselige Datter! — Støder han hende fra sig? — Al Lotte! skulde ham endda støde hende fra sig —

Hører

Hører du? støder han hende fra sig, og Naturen
endnu negter sig selv — saa forlad denne umen-
nefskelige Fader, tag din Fransisca, giv hende
et Kys, tryk hende op til dit Bryst, og hun er
din Datter! (tier.)

Lotte.

Ak! lev De! lev De!

Frue Dormin.

Forgiæves Lotte! forgiæves! min Ulykke,
min Undergang er vis!

Lotte.

(Lyder.) En Allarm! man render op af
Trapperne — Maaskee er det ham?

Frue Dormin.

See! see! tag Kys! — Skynd dig ham i
Møde,

Lotte.

(Tager Kys og gaaer til Døren, hvor Pips
meder hende.) Det er vor Bert.

Syttende Scene.

Pips med Mathue og halv nøgen, strax
efter Henrik.

Pips.

(forpustet.)

Naa, har jeg ikke sagt det? Han er død —
ganske død!

Frue Dormin.

(Som havde reyst sig for at gaae sin
Mand i Møde, synker ned i en Stoel og fal-
der i Alsmagt) Dormin!

Lotte.

Lotte.

Hvorledes? — Hvem?

Pips.

Hvem? Eders Herre! der kommer Henrik, han har været med og seet det.

Lotte.

(faaer Dne paa sin Frue.)

Al! hvad er dette? naadige Frue! naadige Frue! hjælp mig dog Hr. Pips! — Naadige Frue!

Pips.

Ja! — der er noget at hjælpe.

Lotte.

O Umennesker!

Pips.

Nu her kun Tomfrue! saaledes maa hun ikke komme mig. —

Lotte.

Al! min stakkels naadige Frue! Jeg er Dødsens Henrik.

Pips.

Naa! bie, bie! Jeg skal i en Hast hente et Glas koldt Vand. (Gaaer.)

Aktende Scene.

Frue af Dormin, Lotte, Henrik.

(Frue Dormin kommer lidet til sig selv)

Lotte.

Naadige Frue! —

Frue

Frue Dormin.

(slaaer Øjnene op og seer Henrik.)

Henrik! hvor er din Herre?

Henrik. (græder.)

Alt! naadige Frue! —

Frue Dormin.

(heftig.)

Han er død?

Henrik.

De veed jeg skyndte mig efter ham. Det ved det franske Caffehuus naaede jeg ham. Hvad vil du? raabte han til mig — gaae min kiere Henrik! gaae, og sig til min Kone, jeg er gaaet hen, for at tale et Par Ord med Frodenval til vort Beste. — Men naadige Herre! bort Ulykkelige! bort! raabte han, og stødte mig hidsig tilbage, og trak i det samme sit Kaarde. For ikke at ophidse ham mere, gik jeg fra ham, dog en længere, end jeg stedse kunde holde Øie med ham. Han gik en Tid lang op og ned forbi Huset; — endelig saae jeg nogen komme ud dersfra, og gaae imod ham. — Ha Frodenval raabte han, og gik løs paa ham, jeg skyndte mig derhen, men Ulykken var skeet — han faldt. —

(Frue Dormin falder paa nye i Afsmagt.)

Lotte.

Hun døer! for Guds Skyld! hvad skal jeg begynde? snart Henrik! hielp han mig, at lægge hende paa Sengen. —

Son

Henrik.

(hielper Lotte at lede Fruen ind.)

Åh! her er endnu Redning, men min stakkels Herre! min stakkels Herre! — Jeg vilde hjælpe ham, de stødte mig tilbage — dog jeg vil hen til ham igien — ja det vil jeg. —

Nittende Scene.

Pips (med et Glas Vand i den ene, og et Glas Brændeviin i den anden Haand.) Siden.

Henrik.

Pips.

Nu der er Vand og Brændeviin. —
Hvad! De er borte: (raaber) Hen, Jomfrue!
maaskee er hun vaagnet op igien! — Hen-
rik! — hører han?

Henrik.

(inden for.)

Hvad er paa Færde?

Pips.

Saa kom dog ud — jeg har her noget —

Henrik.

(kommer.)

Naa!

Pips.

See der er Brændeviin. —

Henrik.

Jeg troer han er forrykt. —

(vil gaae.)

Pips.

Pips

Det er Lebens-Balsom, den er god for
Besvimmelser. —

Henrik.

Gaae til Bloksberg!

Pips.

Kom mig kun ikke saa grov Monsieur! —
i nu! vil de ikke have den, skal jeg just ikke
hænge mig derfor, jeg drikker den selv! (drik-
ker Brændevinen.) Al — det vil bekomme mig
ret vel. — Vandet vil jeg dog give ind, om de
maaskee i Nat skalde bruge det. — (gaaer til
Døren og raaber) Hey, Henrik! Henrik!

Henrik.

(inden for.)

Hvad er der nu paa Færde igien?

Pips.

Her er et Glas først Vand.

Henrik.

(Kommer ud tager Glasset og gaaer.)

Pips.

Hey!

Henrik.

(inden for.)

Naa?

Pips.

Jeg skal aabne denne Dør og aabne Si-
dedøren igien, paa det den fremmede Herre og
hans Betientere ikke skal foruroeliges ved Eders
Stønen. — Her Henrik, Henrik!

Henrik.

Henrik.

(kommer ud.)

Hvad Pokker vil han da nu igjen?

Pips.

Naa, naa! kuns heftig! see der! —
De har forglempt Snetøyet, tag det ind med sig.

Henrik.

(tager Rammen oggaaer)

Pips.

(sætter Bord og Stoele til Rette.)

Dormin død, — hun Enke — det gaaer
jo ret efter Hiertens Dnske. — (raver) Holdt,
holdt! — hvad Pokker er det? Det bliver mig
paa engang saa sort for Dynnene — det er dog
forunderligt! — he! — he! — he! — jeg er dog
vel ikke beskiænket? Det er ligesom jeg og skulde
falde i Almagt; — det er best, jeg skynder
mig, og faaer endnu et Glas af mit Lebens-
Balsam til Sovedrik.

Anden Act.

Første Scene.

Baronen af Thorech kommer først og bier lidet,
siden Pips.

Pips.

Nu! her er jeg.

Baronen.

Man kan jo neppe finde et eneste Sted i
hans hele Huus, hvor man ikke forstyrres.

Pips.

Pips.

Det er ret got, jo flere Gæster, jo mere
Næring!

Baronen.

Kun et Par Ord: (seer sig om) vi ere her
dog sikre?

Pips.

Bryd Dem om intet! den Fremmede so-
ver endnu, og Fugleburet her er tilluft, (peger
paa Dormins Værelse) kom kun her lidt hen til
Siden. — Saa! nu ønsker jeg Dem for alle
Ting til Lykke.

Baronen.

Hvortil?

Pips.

Hvorledes! De anstiller sig! Væed De da ikke,
at Dormin er Fanden i Bold. Der var en
Allarm i denne Nat!

Baronen.

Han tager Fejl! Dormin lever.

Pips.

Om Forladelse! hans Betient bragte os
endnu i Gaar den Efterretning. —

Baronen.

Betienten har ikke kundet slutte andet!
Hans Herre faldt — Frodenvæl, som troede
at have dræbt ham, og saae Bagten nærme sig,
undløb; disse slæbde Dormin bort, og jog det
tillobende Folk til Side, og hindrede ham, at

C

han

han ikke neye kunde erkjendige sig om Sandheden.

Pips.

En, en! Nu, i det ringeste sidder han dog fast.

Baronen.

Det hjælper mig intet, jeg kommer nu fra Gouverneuren, hvor jeg har udvirket hans Løsladelse; inden en Time er han her.

Pips.

De har udvirket hans Løsladelse, De?

Baronen.

Jeg.

Pips.

Men hvorfor?

Baronen.

Derfor, fordi denne Handling gjør mig fortjent hos Konen, fordi — kort sagt: Faldt Dormin for dette Slagsmaal i Rettens Hænder, kunde der maaskee skee saadanne Opdagelser, der kunde røbe min hele Plan, og giøre mig selv Skade. — (smiler) — Ney — inden et Par Timer, lader Greven ham slippe ud. — Der behøves ikke saa mange vitleftige Undersøgelser.

Pips.

Hvad siger De? Bed da Greven, at han boer hos mig.

Baronen.

Bryd sig om intet. Jeg har vel sagt ham, at Dormin opholdt sig her i Byen, men ikke hvor — Greven forlader sig i denne Sag allene

allene paa mig, og jeg har grebet den an paa saadan en Fod, at hverken han eller jeg har det ringeste at frygte.

Pips.

Det maa være! men hør kun! jeg har endnu i Gaar estertænkt Tingen, og, om jeg skal sige Sandheden, saa forekommer den mig noget vittløstig. — — Naar De vilde følge mit Raad, saa vidste jeg vel, hvad jeg gjorde.

Baronen.

Lad høre!

Pips.

Jeg gifte lige hen til Greven, og sagde ham, at jeg elskede hans Datter, Dormin blev jaget Pokker i Bold, jeg giftede mig med Konen, og dermed var hele Historien ude.

Baronen.

Han indseer ikke Tingen. Hun vilde i saa Fald hade mig, som en Bedrager, som hendes Mand's Forsølger — endnu mere: Det kom da til Forklaring imellem Fader og Datter, og denne maa jeg søge at undgaae, til jeg er forsikkret om Konens Hierte, til jeg har styrket Forræderen, fort: Til jeg har tilfredsstillet min Aterlighed og min Hævn.

Pips.

Hvilke Kneb! Naa, hør kun! jeg gjør sandelig og mit, jeg skinder og skaver, at det er en Lyst at see paa; endnu i Gaar, før de kom til mig, har jeg gjort dem Helvede saa heed, at de maatte svede Blod.

Baronen.
 Meget vel! Men herester maa man tage
 lempeligere affted, han maa smigre sig ind,
 han maa oppaalle Jaloufie.

Pips.

Ha, ha, ha!

Baronen.
 Nu hvad leer han af?

Pips.

Jeg troer neppe, Fruen af Dormin vil
 forelske sig i mig.

Baronen.
 Han forstaaer mig ikke ret — en hemmelig
 Tone, en betænkelig Mine, nu og da et afbrudt
 Ord om Utroeskab. — Med et Ord: Han skal
 udsere det, som han har begyndt.

Pips.
 Ja nu forstaaer jeg Dem. Har da min
 nye Opfindelse i Henseende til Maitressen slaaet
 Rodder.

Baronen.
 Bist nok! jeg har allerede giort en Fort-
 sættelse dertil.

Pips.
 En, en! nu det beste er, at den unge
 Herre maa vandre i Fængsel igien, der kan han
 ikke forsvare sig. Lad mig kun raade! Tieneren og
 Pigen, som vil lade sig slaae ihjel for deres
 Herskab, dem skal jeg lhye for, som det var
 premtet. Disse ere Kattene, hvis Podtger jeg
 vil

vil laane, jeg er Biørnen, jeg vil trykke og klemme, det er saa min Maade!

Baronen.

Og det! men for alle Ting en Misforstaelse! der ytrer sig allerede nogle Gnister, disse maa vi, uden Ophold, søge at puste op til en Lue. Forestillingen af den Elendighed, hvori hun ved ham har styrtet sig, og hans Ubesindigheder, beforder mit Øhemerke. Hendes Hjerte begynder allerede at synke under Byrden og bliver lunket. — Der behøves nu ikke videre, end et par Fortællinger, om hans Uoffenliser, og om de ogsaa kun blot vare sandsynlige. En stor og trykkende Gield, en forstilt Udelmodighed af mig, der nu og da maa under Medlidenheds Masse stikke hende en Braad i Sialen, og en liden Jaloufie, saa har jeg vundet Sejer. Endnu et: han maa for Alting ikke lade sig merke, at han er underrettet om hendes Stand, dette har saa sine Marsager.

Pips.

En, hvad tænker De! De har jo vel seet, hvorledes jeg omgaaes hende?

Baronen.

Meget vel! brug kun al sin Duellighed. — Naar jeg har naaet mit Øhemmed, saa faaer han og de ham lovede 100 Ducater.

Pips.

Al! underdanige Tjener! men — siden vi tale om Ducater. — De lovede mig jo —

i Aftes, — at betale den Dorminske Regning. —
Her har jeg opsat den. —

Baronen.

Naa! han veed jo vel, i hvad Henseende
jeg lovede det. —

Pips.

Ja, ja! det veed jeg vel, — — jeg
bruger høylig mine Penge, — og —

Baronen.

(taer i Lommen.)

Der er tre Ducater, dem skienker jeg
ham. — —

Pips.

Jeg takker — men Regningen? — —

Baronen.

Forlad sig kun paa mig! imidlertid kan
han kun sige, jeg har betalt den. (seer sig om)
Der kunde komme nogen, jeg vil gaae hen,
og underrette Fruentimmerne om Dormins
Liv og Friehed. Vi tales siden ved igien. (gaaer
til Dormins Kammerder.)

Pips.

Wie, Slaaen er for Døren — — saa!
nu kan De gaae.

Baronen.

Hr. Pips! jeg forlader mig paa hans
Tausshed. (gaaer.)

Anden

Anden Scene.

Pips allene.

Ja, ja! — men ikke hvad Regningen angaaer. Lingen kunde mod Formodning gaae fficev, og saa sad Hr. Pips der med en lang Næse. Ney, — ney! min kiere Hr. Baron. Jeg vil vel, for at tiene ham, baade lyve og bedrage, saa meget jeg kan; jeg skal antage mig hans Sag, som en ærlig Karl, men — jeg maa og have mine Penge.

Tredie Scene.

Conrad, (halv paaflædt kommer ud af sit Værelse, hvor Greven af Olborn logerer.) Pips.

Conrad.

See der, Hr. Bert! god Morgen (seer sig om til alle Sider) Med hvem taler han da her?

Pips.

Med mig selv Monsieur! hvi spørger han derom?

Conrad.

Naa, naa! tag det kun ikke ilde op! — Han maa see til at Kaffeen snart kommer, min Herre vil kiøre ud.

Pips.

Saa tilig?

C 4

Conrad.

Conrad.

I det seeneſte om en Time. Skynd ſig
kun, ſkynd ſig!

Pips.

Kun ikke ſaa hiſſig! Kaffeen ſkal nok
komme.

Conrad.

Han er jo en heſſig Paſagier!

Pips.

Vel ſaa heſſig, ſom han, forſtaaer han
mig?

Conrad.

Jeg kan ikke høre vel Hr. Bert — Hvad?

Pips.

(ſkriger.)

Vel ſaa heſſig, ſom han, ſiger jeg.

Conrad.

Hvad?

Pips.

Jeg ſiger ham, jeg er heſſig.

Conrad.

Saa, ſaa!

Pips.

Jeg troer, han holder mig for Nar. —

Conrad.

En! (vil gaae.)

Pips.

Her kun! naar hans Herre vil fiere ud,
ſaa kan han tage min Bogn.

Conrad.

Conrad.

Got! saa behøver jeg ikke, at bestille en.

Pips.

Sig mig dog, hvemt er hans Herre?

Conrad.

Det skal jeg sige ham — min Herre er en Fremmed.

Pips.

Nu igjen! jeg vil vide, hvad han heder?

Conrad.

Hvorfor?

Pips.

Fordi jeg maa vide det — og fordi man ikke kan vide, om man beviser en Fremmed for megen eller for liden Ære.

Conrad.

For for megen Ære ere vi sikre nok! (aaaer men kommer strax igjen) Endnu et Hr. Bert! veed han ikke, hvor en vis Greve af Werlinge skal boe her?

Pips.

Greven af Werlinge? Hvad skal han?

Conrad.

Jeg spørger ham, hvor han boer?

Pips.

Har hans Herre noget at sege hos ham?

Conrad.

Jeg spørger ham, hvor han boer?

Pips.

Naa! skrig kun ikke saa! han boer ikke langt her fra, paa Ulfelds Plads. Con-

Conrad.

Endelig — —

Pips.

J Fortroelighed — min Broder har noget hos ham at sige.

Conrad.

(leer.)

Saa!

Pips.

(hidfig.)

Ja, Herre! ja! han behøver ikke at skabe sig saaledes derved, forstaaer han mig? Og paa det han kan vide det — Min Broder er Kudsff hos Greven.

Conrad.

Hillemænd! det er en Lykke for os! nu vi skal ikke efterlade, at anbefale os i hans Kudsffelige Beskyttelse. See imidlertid, at vi faaer Kaffeen. (gaaer ind i sin Herres Værelse.)

Fjerde Scene.

Pips allene.

Pips.

Hvad monne han dog ville hos Greven? Det skulde være Pokkers, om Greven var en Ven af ham, og kom her for at besøge ham — og traf sin Datter her! Jeg maa dog underrette Baronnen derom.

Femte

Femte Scene.

Lotte. Pips.

Lotte.

God Morgen Hr. Pips! kommer vort
Ehevand snart?

Pips.

Yde Taalmodighed! Jomfrue! hvor bli-
ver Baronen af?

Lotte.

Han taler endnu med mit Herskab. Bier
De her efter ham?

Pips.

Men, jeg vilde kun spørge ham: — Er
hendes Frue kommet sig?

Lotte.

Gud skee Lov!

Pips.

Den stemme Mand! den utroe Mand!
hvad hun maa udstaae for hans Skyld! var
jeg ikke barmhiertig, saa havde Jallerede maat-
tet ligge paa Gaden i Nat — Men, men!
Man pleyer at sige! Stank for Dank — og jeg
tænker altid — —

Lotte.

I Sandhed Hr. Pips! er De ikke gal,
saa er De dog vist beskienket igien; thi saadan
Missmass taler intet fornuftigt Menneske.

Pips.

Naa, naa! tie hun kun stille, den Miss-
mass er fornuftigere, end hun hun tænker —

og for at sige hende det kort — saaledes maa hun ikke komme mig, min gode Tomsrue! det vil jeg have mig udbedet. Forstaaer hun mig?

Lotte.

O ja!

Pips.

Hun maa ikke tænke, at hun har slugt al Visdom allene! og kort og got! — jeg maa have mine Penge.

Lotte.

(leer.)

Hvad?

Pips.

Ja, ja! det er intet at grine af! Baronen har endnu ikke betalt mig, og —

Lotte.

Ikke? Har han ikke betalt?

Pips.

Som jeg siger.

Lotte.

Det er underligt! — han sagde dog nuelig — —

Pips

J naa! han kan vel have sagt det, han kan vel og have i Sinde, at ville betale; men han har dog ikke betalt mig. Naa! vil hun nu ikke lee?

Lotte.

(alvorlig.)

Hvor stor kan Deres Fordring være Hr.
Bert.

Pips.

Pips.

Det kommer hende intet ved!

Lotte.

Det er den største Flegel i hele Danmark.

Pips.

Hvad, hvad? Hvad siger hun?

Lotte.

Jeg spørger, hvor stor Deres Fordring er? Jeg vil betale den.

Pips.

Hun vil betale den?

Lotte.

Ret jeg! Kun snart!

Pips.

Hun vil betale den?

Lotte.

Jeg siger Dem: Ja, ja, ja!

Pips.

Belan! jeg vil dog see — Hun vil betale den! (søger Regningen frem) Regningen beløber sig for to Maaneders Løse, Mad, Ol, The, ic. ic. — alt i alt 95 Rigsd. 10 og en halv Skilling.

Lotte.

95 Rigsdaler? — Hr. Pips!

Pips.

Naa?

Lotte.

De har ganske vist skrevet Biinen for Postkarlene an med.

Pips.

Pips.

Hvilken Viin?

Lotte.

Jeg mener den Viin, som de have kundet drukket.

Pips.

Jomfrue, Jomfrue! gier mig ikke formesget af det!

Lotte.

De burde skamme sig Hr. Bert! De kender dog mit fattige Herskabs bedrøvelige Forsfatning, og — —

Pips.

En! hvad rager mig deres bedrøvelige Forsfatning! Jeg maa have mine Penge.

Lotte.

Got! De skal faae dem (tager et med sort Lak forsenlet Brev, men som allerede er brudt, op af Kommen, og blandt adskillige Papirer, som er samme, tager et frem og giver Pips.) Her — er en Anviisning paa Deres Nabo, Hr. Mendel, den er paa 100 Rigsdaler i Guld, lad ham betale Dem disse Penge, og giv mig det tilbage, som bliver tilovers.

Pips.

(forstærkes.)

Hvad — hvad? (læser) Endossement for mig at betale til Jomfrue Frederica Charlotte Kimbach. — Det er jo hendes Navn lille Jomfrue! betaler hun da sit Herskabs Gield med sine Penge?

Lotte

Lotte.

De faaer, hvad De skal have, det kan være Dem nok! gaae! qviteer Regningen, og giv mig den, men saaledes, at mit Herfskab ikke merker det.

Pips.

Maa, det er lystigt.

Lotte.

Skynd Dem kun, at De kan komme afsted. — og sladre ikke.

Pips.

(venlig.)

Hun har da Midler, som jeg seer — Men der kommer den Poffers Karl alt igien, jeg maa kun løbe, for at lade mig udbetale mine Penge. Vi tales ved, lille Jomfrue! vi tales ved. (Gaaer hastig bort.)

Lotte.

(raaber efter ham.)

Glem ikke vor The Hr. Pips.

Slette Scene.

Conrad paaflødt. Lotte.

Conrad.

(seer Lotte i det han vil gaae igiennem Bærelset)

Hillemænd! det var jo ret et nydeligt Ansigt! (værmer hende) Deres underdanigste Tjener min Deylige! hvis jeg seer ret, saa er De den ærtige Frues elskværdige! Kammer = Jomfrue, som sad i Aftes i dette Bærelse.

Lotte.

Lotte.

Til Tjeneste! og han er den gamle Herres npperlige Betient, som gif igiennem dette Bærelse i Alfes. Conrad.

Til Opvartning.

Lotte.

Hvem er da denne gamle Herre, om jeg maa spørge.

Conrad.

Han er en fornemme Adelsmand, som vil opholde sig her incognito.

Lotte.

Og kalder sig?

Conrad.

Hans Navn er — en Hemmelighed.

Lotte.

Saa, saa!

Conrad.

Og hvem er da hendes Herfskab?

Lotte.

Mit Herfskab — opholder sig og incognito.

Conrad.

Og hun kalder sig?

Lotte.

Hendes Navn er — ligeledes en Hemmelighed.

Conrad.

Saa, saa! Det er dog artig! en naturlig Gienlyd! Men sig mig dog engang — —
 Zys! Der kommer hendes Herfskab. Lev vel! til vi sees igjen, Jomfrue Naboeske! Nu maa jeg gaae og melde min Herre hos nogen.

Syven-

Syvende Scene.

Frue af Dormin. Lotte.

Frue Dormin.

Hvad er det for et Menneske Lotte?

Lotte.

Han er vor nye Naboes Betsent. Jeg spurgte om hans Herres Navn; men han sagde, at han vilde opholde sig her incognito. Hvor har De gjort af Baronem.

Frue Dormin.

Han gik nyelig ud af Sidedøren. Jeg gjorde ham Uret Lotte! Han er en redelig Mand, det er ham, som har skaffet min Mand ud af Fængselet.

Lotte.

Naa, seer De! men hvad er det? — snart gier De mig utaalmødig! De burde glæde sig, at den naadige Herre endnu er i Live, og græder allerede igien! jeg kan ret ærgre mig, altid den gamle Tone!

Frue Dormin.

Jeg føler den Lykke, Himlen har forundt mig i at bevare ham! men — jeg Ulykkelige! var Baronens Mistanke grundet? — —

Lotte.

Nu!

Frue Dormin.

Han holder Frodenvæl for Dormins Med-
beyler hos hans Elskede, og deres Slagsmaal

D

Kal

Skal være en Virkning af Jaloufie. — Al!
er hans Mistanke grundet?

Ottende Scene.

Stephen (bringer Kaffee ind i Grevens Værelse, og gaaer baglænds ud. Pips (strax efter med Thee.) Frue Dormin. Lotte.

Pips.

(meget venlig.)

God Morgen Madame! en ret forenffet
god Morgen! her bringer jeg Dem deres The.

Frue Dormin.

Skal De selv have Umage?

Pips.

Det gior man gierne Madame! naar man
kun faaer sin Betalning. Nu lille Jomfrue!
det er rigtig imellem os! Mendel var nyelig
hos mig, inden en Time har jeg mine Penge.

Frue Dormin.

Hvorledes? Hvilke Penge?

Lotte.

(Giver ham Tegn at tie: Men Fruen af
Dormin merker det.)

Frue Dormin.

Stig mig Hr. Bert! hvad er det for
Penge, som De skal have?

Pips.

Det er (Lotte vinker) Jomfruen vinker jo
af mig, at jeg intet skal sige det.

Lotte.

Lotte.

Gid Pokker havde den aabennemandede
Papegone!

Pips.

Maa, hør kun, Jomfrue! spotte maa
hun mig ikke, det siger jeg hende! ellers forraa-
der jeg strax hele Sagen.

Lotte.

D gaae dog!

Pips.

En hvad bryder det mig! jeg faaer mine
Penge, Resten kan hun afgjøre med sin Madame.

Frue Dormin.

Jeg beder Hr. Pips aabenbar mig dog —

Pips.

Det er vel meget at aabenbare? Jom-
fruen har givet mig en Anviisning — — den
er god — og jeg faaer mine Penge.

Frue Dormin.

Hvilke Penge?

Pips.

Hvad er det for et Spersmaal! — De-
res Gield!

Frue Dormin.

Min Gield? Baronnen lovede jo at for-
negne Dem.

Pips

Hvem der kommer først til Mølle, faaer
først malet. Baronnen lovede at betale, men
Jomfruen har betalt; thi Anviisningen er saa
god som rede Penge.

Frue Dormin.

Lotte! du veed, hvad jeg har sagt dig.
 Hr. Pips! jeg er Deres Gieldnerinde; giv
 hende Andviisningen tilbage.

Pips.

Jeg! det lader jeg vel blive. Harer og
 Gaar ere en eens at gienne i Gaard! De kan
 afgjøre deres Sager imellem sig selv. (affides)
 Jeg maa dog see, hvorledes det hænger sam-
 men. (Gaaer, men kommer strax igien: Og
 hører det Følgende.)

Frue Dormin.

Forlad mig Lotte! forlad mig for steds!
 jeg vil stræbe at faae Lønlighed, til at betale dig
 disse Penge.

Lotte.

Jeg skulde forlade Dem, De har i Gaar
 overdraget mig Moders Plads hos den kiere
 lille Francisca. —

Frue Dormin.

Men Lotte!

Lotte.

Intet men, og ingen Lotte, jeg afftaaer
 ikke min Ret. Jeg har desuden allerede sagt
 Dem noget om en asdød Møster. — Hun har
 ved et Testamente gjort mig til eneste Arving.
 See! her er Brevet, som jeg fik i Gaar. —

Frue Dormin.

Jeg troer det. Jeg ønsker dig til Lykke,
 af mit ganske Hierte!

Lotte.

Lotte.

Skuldig Tak! jeg er da en riig Pige. Jeg sætter min lille Kapital gierne paa Rente, og jeg veed ingen Steds at kunde trække større Fordeel af den, end hos Dem; troe kun mig.

Frue Dormin.

(alvorlig.)

Du er et Barn, som ikke veed, hvad du gjør. (rørt) Gaae Lotte! gaae! bring mig ikke til det yderste.

Lotte.

Men naadige Frue! hvor tit har De sagt mig, at De vilde gjøre min Lykke, hvis De var lykkelig; og jeg — var jeg ikke en meget utaknemmelig Pige, der som jeg ikke lindrede deres Ulykke, siden jeg er lykkelig? — Seer De, at jeg har Ret?

Frue Dormin.

Lotte! (seer et Øjeblik stift paa hende, springer op og omfamer hende.) O min Veninde! min beste, min kiereste Veninde! hvor uretfærdig handlede jeg imod dig! et Kys af dig, min ædelmodige Lotte! men intet mere, intet mere!

Lotte.

Et Ord et Ord! en Mand en Mand.

Pips.

(kommer frem ganske ude af sig selv.)

Jeg er reent fortryllet! hun er jo en allerkiereste lille Pige, ja mere end en allerkiereste lille Pige.

D 3

Lotte.

Lotte.

Hvad Hr. Bert? De understaaer sig at lure paa os.

Pips.

En bevare Gud! jeg har kun hørt saa —

Lotte.

Hr. Pips! Hr. Pips!

Pips.

Nu! lad den Fugl flyde, Altting er jo i Orden igien. I Sandhed! Herren af Dormin maa være glad, at han har saadan en riig lille Jomfrue i sit Brød.

Lotte.

(affides.)

Hr. Bert! De har Deres Betalning — og nu ønskede vi og gierne, at have vor Frie-
hed! Forstaaer De mig?

Pips.

Al ja, min Duffe! bliv kun ikke fortryd-
delig, jeg vil gierne føye hende i alle Ting.
Men ved Venlighed ønskede jeg gierne, at tale
et par Ord med hende i Fortroelighed.

Lotte.

Ja, ja! Skynd sig kun, at han kan komme
affted.

Pips.

I Ønebliffet, jeg vil kun først see til,
om den fremmede Herre endnu har noget at be-
fale. (gaaer ind i Grey Olborns Bærelse.)

Nien-

Niende Scene.

Henrik (strax efter) Herren af Dormin;
Frueen og Lotte.

Henrik.

Au, endelig har vi ham.

Frue Dormin.

Hvor er han? Hvor er han?

Henrik.

Her!

Frue Dormin.

(Ahyver ham om Halsen.)

Der er han, af Dormin!

Dormin.

(halv uroelig og halv kiertlig.)

Min Caroline! (alvorlig) jeg har foraar-
saget Dem megen Uroe.

Frue Dormin.

Det er forbi, jeg har dig jo igien!

Dormin.

De har faaet mig og deres Elendighed
tilbage.

Frue Dormin.

Ney! ney! i dine Arme holder jeg mig
for den lykkeligste Kone paa Jorden.

Dormin.

Jeg og Wyllen ere uadskillelige, jeg stæber
den, som min Skygge efter mig; uden mig
var De lykkelig.

Frue Dormin.

Udbrig! af Dormin!

Dormin.

Doel mig ikke med Deres Taare! den Tid kommer, da vi maa skilles ad — begynd at vønne Dem dertil.

Frue Dormin.

Hvad siger De? Lotte! min Ulykke er vis.

Dormin.

Deres Fader vil tilgive Dem, men mig ikke. Jeg Ulyksalige! staaer nu allerede paa Kanden af den Afgrund, der vil opsluge mig (seer hastig og stift paa hende) Dem med, ja Dem med, om De ikke forlader mig.

Frue Dormin.

Jeg skulde forlade Dem?

Dormin.

(med en inderlig Hevngierrighed.)

Maaskee! (utaalmodig) Hvad vil De have mere af mig? Alt Haab, endog om at forskaffe os et taaleligt Udkomme, er forgiæves! er De ubesindig nok, tillige med mig, at tigge Brødet af andres Barmhiertighed? De bedrager sig, hvis De venter Barmhiertighed! jeg, De, og vort Barn, maa mit iblant Uhyrer, der leve i Overflødighed, døe af Hunger.

Frue Dormin.

Ney, Dormin! ney! vi ere ikke saa ulykkelige, som De troer, vi have endnu Bønner.

Dor=

Dormin.

Benner? Bedragere! Forrædere!

Frue Dormin.

Min Allerkiæreste! her denne ædelmodige
Vige — Baronen. —

Dormin.

Baronen? Er han Deres Ven, eller min?

Frue Dormin.

Begge vores Ven.

Dormin.

Følgelig ingen Hykler? Hyklere skialde!

Frue Dormin.

Hvor falder De paa den Mistanke?

Dormin.

Jeg troer det.

Frue Dormin.

Han har foruroeliget Dem ved Bebrej-
delse? De maa forlade ham, han er en streng
Ven.

Tiende Scene.

Pips. De Sorrige.

Pips.

En! Deres Tiener Hr. Dormin! jeg øns-
ker Lykke! en, en! det gjorde De ikke vel!

Dormin.

Hvilket?

Pips.

Naa, naa! Slagsmaalet med Frodens-
val. Det er en Lykke, at det endda løb saa
got

got af! De havde i Sandhed kundet faae en stor Deel at forsvare, dersom Baronien af Thorech ikke havde paataget sig den Uimage, at bede Dem frie igien.

Dormin.

(til Fruen.)

Saa har Thorech befriet mig?

Pips.

Beed De ikke det? Han var ret bekymret for deres Skyld! thi i Gaar fik vi endnu den Esterretning, at De var stulken ihjel. — Og siden Deres stakkels Madame! af! det var en Angest! De troer ikke, hvad vi alle har gjort, for at bringe hende til sig selv igien.

Lotte.

Vist! De bragte os et Glas koldt Vand, slog Slaaen for Døren og gik til Sengs.

Pips.

Jomfrue! Jomfrue!

Dormin.

Hr. Pips! han har villet kaste min Kone ud af Huset i Gaar?

Pips.

Jeg beder om Forladelse! hvorfor skulde jeg gjøre det? Bevare Gud! jeg krævede kun i al Stilhed mine Penge. —

Dormin.

Han er en Flegel!

Pips.

Hvem?

Dor:

Dormin.

En Uforfhammet, som jeg skal lære Leves
maade.

Pips.

Hvad, hvad, hvad, at tale saa til mig!
(frygtfom) Hør kun, min Hr. Dormin! havde
jeg ikke saa megen Medlidenhed med deres stak-
kels Kone og Jomfruen, der staaer, saa skulde
jeg vel vise Dem noget andet.

Dormin.

Mig? Slynge! mig?

Frue Dormin.

(holder ham tilbage.)

Lad være Dormin!

Pips.

(grædende.)

Er det tilladt, at jeg, der dog mener det
saa ærlig — der bestandig har beviist Dem
saa mange Belgierninger? Men jeg har for længe
siden sagt: Man faaer kun Stank for Dank,
meget got! vi tales vel ved igien, meget got!

Dormin.

Hvad siger du Skurk? (farer ind paa ham,
og Pips skynder sig til Døren, og render imod
den Betient, som træder ind.)

Ellevte Scene.

Ernst. De Sorrige.

Pips.

(Seer bestandig frygtfom til Dormin, og
siger til Ernst) Hvad vil han?

Ernst.

Ernst.

Allerede fuld igien?

Pips.

Det kommer ham intet ved, (seer paa Ernst) see, see! er det ham? Ja, Monsieur Ernst! haad got!

Ernst.

Jeg skal spørge, om her ikke i Aftes er kommen en fremmed Herre fra London?

Pips.

Ja, ja! han logerer her. Fra hvem er han?

Ernst.

Fra min Herre, Greven af Werlinge.
Dormin og Fruen.

(snart paa engang.)

Werlinge? Min Fader?

Pips.

Saa er han fra sin gamle Herre?

Ernst.

Allerede længe. Jeg har allerede været fem Maaneder hos Greven, min nærværende Herre. Vil han melde ham?

Pips.

Melde ham? Er han da allerede her?

Ernst.

Ja vist, ude i Bognen.

Pips.

Paa Øneblikket! bliv han kun her saa længe. (Gaaer ind i Grey Olborns Bærelse.)

Tolvte

Løbte Scene.

Dormin. Frue Dormin. Lotte. Hen-
rik (længst inde paa Theatret) Ernst
(forand.)

Frue Dormin.

Kom Dormin! kom! for han træffer os
her.

Dormin.

Jeg troer, Helvede har forenet sig med
alle Furier, for at forfølge os. (Han med
Frue, Lotte og Hendrik gaaer ind i deres
Bærelse.)

Ernst.

(seer efter dem.)

Hvorfor Pokker løber De? De maa i
Sandhed ingen god Samvittighed have.

Trettende Scene.

Pips. Ernst.

Ernst.

Hvad vare disse for Folk? De løb jo,
som Huset brændte over dem.

Pips.

En! det er noget Pak, som boer hos
mig, og er ikke rigtig i Hovedet.

Ernst.

Det har jeg merket, De gjorde sølsomme
Grimaser. Na, skal min Herre komme?

Pips.

Pips.

Ja, ja! Det skal være ham kiert.
(Ernst gaaer.)

Siortende Scene.

Pips allene.

Pips.

Ha, ha ha! hvor de spilede Dyrne! bie kun du listige Fugl! du skal ikke have beviist mig den Tort for intet. Baronen til Billighed har jeg tiet, men jeg vil ikke hede Pips, om ikke den unge Herre enten skal smøre Støvler, eller og klynge sig op. Jeg vilde ret lee, om han saa af en Hændelse kunde træffe for sin Hr. Sviger-Fader. — Men han tager sig nok i Agt.

Femtende Scene.

Greven af Werlinge. Ernst. Pips.

Werlinge.

Hans Tiener Hr. Pips! hvor boer den Fremmede?

Pips.

Her lige for. De behage kun, at følge mig, naadige Herre! (fører Greven ind og kommer strax igien.) Er min Broder kiert igjen?

Ernst.

Men, han holder neden for Døren; Greven vil ikke opholde sig meget længe.

Pips.

Pips.

Kom kun saa længe ned med, vi vil tage
Froekost sammen.

Ernst.

For mig gierne.

Tredie Act.

Første Scene.

Greven af Werlinge. Greven af Olborn.

Olborn.

(ledsager Werlinge ud af sit Værelse.)
Turde jeg følge med Dem!

Werlinge.

Endnu kun et par Timers Taalmodighed.

Olborn.

Jeg maa være fornøjet, men —

Werlinge.

Hiertet pikker, ikke sandt? Den kære
Søn! men sig mig dog, har De ingen Breve,
ingen Efterretning fra ham?

Olborn.

Nej, han var just paa Rejsen, da jeg
faldt i Unaade, jeg maatte sige, uden at vide
hans Opholdssted, uden at kunde underrette
ham om mit.

Werlinge.

Giv Dem kun til Freds! naar det først er
bleven bekiendt, at De er kommen i Naade
igien,

igien, naar De igien har antaget deres Stand
og Navn, indfinder han sig vel.

Olborn.

(sukker.)

Hvis han endnu er i Live!

Werlinge

En den evige Jamren! hvem skulde vel
dræbe ham? Min kiere Greve! jeg havde Nar-
sag til at sukke — Jeg!

Olborn.

De?

Werlinge.

Ja jeg, som De seer mig her. De
har dog Haab endnu, at finde Deres Søn
igien, men jeg — forlad mig, Hjertet brister,
naar jeg tænker derpaa — Jeg havde en ene-
ste Datter — — —

Olborn.

Er hun død?

Werlinge.

Nej! — Men det var maaskee bedre —
om hun var død — det er nu snart sex Aar
siden en forbandet Snuus-Hane fik Gang i mit
Huus og gif bort med hende. — Siden den
Tid har jeg ikke seet hende. Og troer De vel,
at de har bedet om Naade? De Utaknemme-
lige! troffet, puffet, spottet har De.

Olborn.

Er det mueligt?

Werlin-

Werlinge.

Ja Herre! imod mig, imod mig, der havde deelt mit Blod med dem, hvis de havde kommet til mig igien. Men det Skarn maa have gjort hende reent gal. De skulde læse hans Breve, De vilde forse sig. Men got! nu skal han lide derfor.

Olborn.

Hvorledes! veed De, hvor han opholder sig?

Werlinge.

Endelig, kom jeg efter i Gaar, at han har opholdt sig her i Byen i nogle Uger med min Datter. Jeg har ingen Tid forsømt, men strax udvirket Befaling at paagribe ham — men — (seer paa sit Uhr) Det bliver Middag, og vi snakker bestandig vel. — Farvel! kiere Greve! jeg maa endnu besørge deres Sager for Maaltidet.

Anden Scene.

Baronen af Thoret. De Forrige.

Baronen.

(sukker i det han træder ind.)

Werlinge.

See! der er jo min kiere Fætter! — saa kom dog nærmere (til Grev Olborn) Her gamle Ven! her seer De Baronen af Thoret, min Fætter, som jeg agter at indsætte til Søn og Arving i Steden for min utaknemmelige Datter.

E

Baro-

Baronen.

(smigrende.)

Naadige Hr. Fetter! — — —

Olborn.

Hr. Baron! Grevens Godhed bestemmer Dem store Fordele. Jeg ønsker Dem Lykke dertil, dersom den ikke blev grundet paa hans Datters Ulykke.

Baronen.

Jeg feiler denne hemmelige Bevægelse (vender sig til Greven af Werlinge) Med Fornøielse opofrede jeg mit Liv, for at skienke min Belgierer sin eneste Datter igien — men —

Werlinge.

Hvad gjør han her min kiere Fetter?

Baronen.

Jeg? — jeg søger efter en af mine Venner, som skal boe her.

Werlinge.

Jeg vil da ikke opholde Dem. (til Greven Olborn) Lev vel min Ven! om et par Timer i det seneste er jeg hos Dem igien.

Olborn.

Jeg venter Dem med Smerte.

Baronen.

Lillad mig at følge Dem til Deres Bogn?

Werlinge.

Saa min kiere Fetter! han gjør mig en Tieneste; den hestlige Trappe er saa mørk, at man kan brække Halsen i tu!

Olborn.

Olborn.

Førlad mig! De veed Aarsagen hvorfor jeg —

Werlinge.

Ja, ja, ja! kun Taalmodighed til i Morgen! saa skal De nok faae beqvemmere Bærelser. Fætter! han har dog vel og beserget Kvarteer for min Svigersen?

Baronen.

Ja vist, om en Time. —

Werlinge.

Got, got! paa Vand og Brød! nu farvel Greve! saa bliv dog! ingen Omstændigheder.

Olborn.

Siden De saa befaler — (gaaer i sit Kammer. Werlinge og Baronen gaaer ud af den anden Side.)

Tredie Scene.

Lotte allene.

Lotte.

(seer sig om alle Vegne.)

Worte ere de. Det var en Angest! (seer ud af den anden Der) Mon Baronen kommer tilbage? Jeg vilde usigelig gjerne tale med ham. — — Hvem mon dog den Fremmede være? Hvad har Greven hos ham at bestille? Ikke et Ord har jeg kundet forstaae — Han tumler derinde, saa Herrelse og Syn maa fore

gaae en! (efter et kort Overlag) Greven var jo overmaade venlig mod Baronens; skulde han vel mene det ærkt med os? Jeg frygter, jeg frygter min Frue har Ret! man maa undersøge det. — Jeg vil engang bruge al min Forstand — stille!

Fjerde Scene.

Baronen. Lotte.

Baronen.

J ere forskrækkede, ikke sandt? Lotte!

Lotte.

Overmaade!

Baronen.

Jeg var kun bange, nogen af Jer skulle have kommet ud, saa havde Alting gaaet skævt.

Lotte.

Vi tage os nok i Agt.

Baronen.

Jeg maa have andre Bærelser til Jer.

Lotte.

O ja, gior det! vi doe ellers af Angest! — men hvad siger Greven da?

Baronen.

J Henseende til hans Datter, har jeg bragt ham paa gode Beye, men for hendes Mand frygter jeg.

Lotte.

O jeg er ogsaa ærgelig! De troer ikke hvilken Støyn han gior derinde — de stakkels Kone, som —

Baro-

Baronen.

Hvorfore?

Lotte.

J! jeg er og ret bister paa ham! nu er han endog bleven Jaloux.

Baronen.

Jaloux! paa hvem?

Lotte.

Hvor De kan spørge! De kan kun tage Dem i Agt.

Baronen.

Jeg?

Lotte.

Ja De! men De maa for alle Ting ikke forraade mig.

Baronen.

Hvad tænker hun?

Lotte.

Jeg troer altid, Herren af Dormin kan ikke have saa stor Uret.

Baronen.

Er hun toffet?

Lotte.

Naa, naa! det kan være, at jeg tager Fejl i Henseende til Dem; men hvad min naadige Frue angaaer, saa er jeg snart overtødet om, at Dyd og Kierlighed fører en heftig Strid hos hende. Troer De da, at Mangel, en Faders Had, Utroeskab, og en Mandes Tyrannie ere saa behagelige for en ærlig Kone?

Kone? Vi begaae vel ofte en Daarlighed, men Fortrydelsen indfinder sig omsider, man tænker efter, man seer den Lykke, som man har opofret for en utaknemmelig Egtemand, man bliver utaalmodig, man fortryder det, man beslutter at hevne sig. — Og endelig mangler blot en tapper og behiertet Hævner, der kan gjøre Ende paa Sagen.

Baronen.

(med estertænksom Mine.)

Taler hun Sandhed.

Lotte.

I nu! (Slaer Øynene ned og smiler.)

Baronen.

(hidsig og henrykt.)

Lotte! var det mueligt — — —? (seer paa Lotte, som ikke ganske kan tvinge og skiule sin Forundring, han merker det, og antager i en Hast en ligegyldig og alvorlig Tone.) Og hvem kunde vel den Person være, som hun havde udseet til sin Hævner?

Lotte.

(tvinger sig til at være frimodig.)

Det kan de nu slutte! imidlertid er det ikke saa vanskeligt at opløse. Der gaaer kun tvende Mandspersoner ind og ud hos os, den ene er vores høflige Hr. Bert og den anden er (med en venlig forførende Compliment) min Hr. Baron. Nu — giet nu!

Baro

Baronen.

(meget alvorlig.)
Lotte! jeg veed ikke, hvad hun vil sige dermed? Jeg er en Ven af Konen. — Egeledes af Manden, saa længe han er dydig, og mit Venfskab værdig. Gaae hun hen og meld mig hos ham.

Lotte.

Som De befaler (seer betænkkelig paa ham og gaaer.)

Femte Scene.

Baronen allene.

Baronen.

Lille Tasse! vel var det, jeg kom efter dine Kneb! (efter en kort Tausshed) Men — om hun havde sagt sandt? — Om og! — vi vil ikke lade det komme an paa nogen Gisning, min Plan — skal snart udføres, Befalningen om at fange ham er udstæd — Brevet, der skal befordre min Triumph, er skrevet — blot snild og pludselig! man maa ikke lade saadanne svage Hoveder Tid at komme til sig selv! han kommer! — hurtig! et andet Ansigt!

Siette Scene.

Dormin. Baronen.

Dormin.

Hvad vil De?

Baronen.

Ikke saa hidfig Dormin! Vi vil være gode Venner.

Dormin.

Jeg tviler derpaa.

Baronen.

Evige Mand! kan De ikke overvinde en Sandhed?

Dormin.

Sandheder vel, men ingen falske Beskyldninger, ingen Fornærmelser!

Baronen.

Dormin! hør en Ven, der 'elsker Dem paa det kierligste, ja henere end sig selv.

Dormin.

Mig? Skialv!

Baronen.

Hvad? Dog sig; hvad De vil, jeg taaler Alleting, endnu mere — jeg skal giøre Dem skamsuld.

Dormin.

Mig? O Glendige!

Baronen.

Fortlang hvad De vil af mit Venskab!

Dormin.

Intet, intet!

Baronen.

Saa maa jeg riene Dem imod deres Billie.

Dormin.

Mig, eller min Kone?

Baro-

Baronen.

mod det ene, som han (fortredelig.)

Man kan ikke komme ud med Dem! hvad vil De sige dermed?

Dormin.

De kender dog Frodenval?

Baronen.

(studser, men kommer strax til sig selv igien.)

Frodenval? O ja jeg kender ham, som en elendig, en uærdig Bagtaler, der har forebragt tusinde Usandheder om Dem.

Dormin.

Og mig Sandheder om Dem!

Baronen.

Tilforladelig, Dormin! tilforladelig! De Ulyksalige! laaner enhver, uden Benskab, deres Dre. Lad saa være! jeg kan forsvare mig. — Jeg skal giøre det, ikke imod Løgnen, men imod en alt for lettroende Ven. Han maa være lykkelig ved mig, og redmes af Skamfuldhed. Dette skal være min Hævn, Lev vel! (lader som han vil gaae.)

Dormin.

(opholder ham.)

Hr. Baron!

Baronen.

Naa?

Dormin.

Kan De forsvare sig?

Baronen.

De fornærmer mig mere, end jeg kan
taale!

Dormin.

Jeg forlanger et Svar.

Baronen.

Det er bedrøveligt! hvorpaa skal jeg da
svare Dem? Siig mig dog først min Forberø
delse!

Dormin.

Jeg vil giøre det kort: Frodenval kom til
mig i Dag tilig i Fængselet. Han tilstod, at
han havde forrasket mig, men efter deres Inds
skendelse. De havde besluttet min Undergang,
De elskede min Kone. Ved andre Fangers Til
komst blev han forhindret i at sige mere; jeg har
Medlidenhed med Dem, sluttede han, jeg ha
ster med at udvirke deres Befrielse — Han
gik. — —

Baronen.

Nok, nok! det Skarn! han styrter Dem
ikke allene ved sit Bedragerie i yderste Mangel,
men han vil endog berøve Dem deres Røe, mit
Benskab, den sidste Stytte! som de har at
holde sig til? Den Uværdige! maaskee har han
selv skammelige Absigter paa deres Gemahl. —
Dog jeg maa jo forsvare mig, veed De da —
Det er mig, som har udvirket deres Befrielse.

Dormin.

Dem?

Baro

Baronen.

Jeg! det lader sig let bevise, De kan kun forespørge sig hos Dommeren, og — angaaende deres Jalouſie. Jeg tilſtaaer, det ſmerter mig, at De kan have ſaa nedrige Tanker om mig, jeg maa falde i Forundring over deres Ubetænksomhed. Lad være deres Miſtanke var grundet, ſaa kunde jeg have gaaet en langt nærmere Bey. De veed, deres Skiebne er i min Magt, jeg kunde jo kun rebe Dem for Greven. —

Dormin.

Forlad mig! Baron! jeg ſeer, Frodens val er en Falſkner. —

Baronen.

Dette er Venſkabs rette Tone! nu giver jeg Dem Beviis paa mit. Greven af Werlinge er ved mine Beſtræbelſer paa gode Bøye, endnu i Dag har jeg paa det kraftigſte giendrevet alt det, man har forebragt til deres Fornærmelſe, og han ſyntes at troe mig. Nu ville vi gaae videre; jeg maa for Alting ſee Dem i bedre Omſtændigheder. De veed, min Formue er ikke tilſtrækkelig, men jeg har gjort en Indledning til Deres Beſte hos Hr. Gardt. Han vil underſtøtte Dem, og forene ſig med mig, for at forſone deres Sviger-Fader. Han begierer, at ſee Dem (Dormin er i dybe Tanker, efter en kort Tanſhed bliver Baronen ved.) Jeg har lovet ham, at føre Dem til ham
endnu

endnu for Middag, det kommer da kun an paa Dem selv, om De vil følge mig derhen.

Dormin.

Er jeg da fød til at fornærme mine bedste Venner?

Baronen.

Giv Dem tilfreds! de bedste Venner ere bestemte til at tilgive svage Venner. Forsøm ingen Tid. Kom!

Slvvende Scene.

Pips. De Forrige.

Baronen!

Hr. Pips! jeg hører med Fortrydelse, at han omgaaes mine Venner skidesløs, maaskee for hans liden Fordrings Skyld? Jeg har sagt ham det, og jeg siger det endnu — Jeg staaer inde for Alting!

Pips.

Naa — jeg har ikke meent det saa ilde. —

Baronen.

Og den Sladder — man maa ikke ved ugrundede Fortællinger opvække en ufornøden Mistanke. — —

Pips.

Ja, min Hr. Baron! det kan jeg intet fore! jeg siger kun det, hele Byen siger. —

Baronen.

Han skal intet sige! kom Dormin!

Dor=

Dormin.

Behag, at vie et Øyeblik, jeg skal strax
være hos dem igien. (gaaer ind i sit Kammer.)

Attende Scene.

Pips. Baronen.

Pips.

Hvad Int, Hr. Baron!

Baronen.

Inden saa Øyeblik er Dormin, hvor han
skal være.

Pips.

Da havde jeg heller strax ladet ham blive
i Hullet.

Baronen.

Jeg har jo allerede sagt ham, der var det
kommet til Undersøgelse, og her behøves ingen.
Intet kunde være lykkeligere, end det Indfald,
at gjøre ham frie, dette befrier mig fra al Mis-
tanke, og til intet gjør Frodenvals Forræderie.
Jeg har nok tænkt det, den Skurk har aaben-
baret alle Ting for Dormin.

Pips.

(forstrækket.)

Hillemænd! — hvad?

Baronen.

Bekymre han sig om intet! jeg har gjort
saa fine Vendinger, at han endelig er overvun-
den, han betroer sig nu mere til mig, end no-
gensinde tilforne; stille; han kommer!

Nien.

Tiende Scene.

Dormin (med Hat og Kaarde.) De Sorrhige.

Baronen.

Skal vi da?

Dormin.

Jeg er færdig.

Baronen.

Hr. Pips! som jeg har sagt ham, lad intet mangle!

Pips.

Forlad Dem kun paa mig.

Baronen.

Kom Dormin! nu skal De see, jeg er deres Ven.

Dormin.

Jeg veed det, og skammer mig ved, at have tvilet derom.

(Dormin og Baronen gaaer.)

Tiende Scene.

Pips allene.

Pips.

Ulykkelig Kæmpe! det gjør mig snart ondt for ham, den arme Dievel! dog nej, han maa ydmyges, ellers kunde Pokker komme ud med ham. (gaaer til Dormins Dør og raaber.)
Lille Jomfrue! -- Vigen har Penge, det var en lækker Bidstuen for mig, eller og for min
Stephen.

Stephen. (raaber) Lille Tomfrue! Her! et Ord!

Ellevte Scene.

Lotte. Pips.

Pips.

Bliv kun ikke forrydelig! jeg vilde kun give hende de overblevne Penge tilbage. Vil hun see — Regningen beløb sig til 95 Rigsdaler 10 og en halv Skilling. Altsaa faaer hun tilbage 4 Rigdaler 5 Mark 5 en halv Skilling. See her — (tæller Pengene i Haanden) ikke saa rigtig?

Lotte.

Ja, ja! ganske rigtig.

Pips.

Siden havde jeg nok et Forslag at giøre hende. — —

Lotte.

Saa?

Pips.

Ha, ha, ha!

Lotte.

Det maa være noget meget lystigt, siden De allerede forud leer deraf.

Pips.

Ja visselig! ret meget behageligt, ret noget Indtagende!

Lotte.

Saa! nu det glæder mig!

Pips.

Pips. (indaa) . . .
 Hun er dog en allerkiereste Pige!

Lotte.

Ret saa! det kan jeg lide.

Pips.

Ikke sandt! hvorfor løber hun da altid
 saa, naar hun seer mig?

Lotte.

Hvorfor? Fordi de undertiden gior Dyne,
 at man af Skrak kunde blive syg derover.

Pips.

Her kun, naar jeg undertiden seer alvor-
 lig ud, saa har det sine Aarsager; men jeg kan
 og giøre venlige Dyne, naar jeg kun vil. —
 Seer hun! hvorledes høve disse Dyne Hende?

Lotte.

Hie! det er lutter Gld!

Pips.

Ha, ha, ha! Du lille Skielmsmester!
 men for at komme til Sagen igien. — Hvad
 mener hun vel, om jeg — — (tager hende ved
 Haanden.) Ak! den allerkiereste Poddken!

Lotte.

De har jo ret en om Staal, Hr. Pips.

Pips.

(fordrejer Dynnene.)

Ak! saa om, saa om!

Lotte.

(skriger.)

Au!

Pips.

Pips.

Hvorfor skriger hun da?

Lotte.

Deres Haand er saa sm, som deres
Siæl. — — Siig kun snart, hvad De har
at sige mig, jeg maa ind til min Frue igien,
hun befinder sig ikke vel.

Pips.

Hun kommer sig nok. Naa, jeg vil gjøre
det kort og got. — —

Lotte.

Saa kort, som mueligt.

Pips.

Hun veed dog, jeg er Enkemand?

Lotte.

Naa, ja!

Pips.

Og at dette Huus og Bertskabet her er
mit eget?

Lotte.

Got!

Pips.

Nu, hvad syntes hende derom? Kunde
hun vel have Lyst at ægte mig?

Lotte.

Ægte Dem? Elsker De mig da?

Pips.

Al! saa jeg er færdig at blive gal min
Skat! men siig mig dog engang, hvor stor
kan hendes Formue være?

§

Lotte.

Lotte.

(leer.)

Min Formue?

Pips.

Hun kan dog vel regne, saa henimod Tus-
sinde?

Lotte.

Saa omtrent.

Pips.

Hun maa ikke tænke, det er mig om Pen-
gene at giøre! det bevare mig Gud fra! blot
om hendes Person, blot om hendes Person.

Lotte.

Det troer jeg, men for jeg indlader mig
videre dermed, saa fordrer jeg et Beviis paa
deres Kierlighed.

Pips.

Et Beviis! hvilket Beviis?

Lotte.

Jeg forlanger kun, at De skal besvare
mig et Spersmaal, uden at lyve.

Pips.

Hiertelig gierne!

Lotte.

Uden at lyve Hr. Pips.

Pips.

Det forstaaer sig — jeg veed ikke engang,
hvad De gn er.

Lotte.

Det var allerede leyer! Skift kun ikke Far-
ve! — hvad er Indholden af deres idelige Sam-
taler med Baronen?

Pips.

Pips.

(forbausset.)

Med — med Baronen?

Lotte.

Ja!

Pips.

En, vi tale. — —

Lotte.

Hvad da? Hvor om?

Pips.

Hvorom? Om allehaande. Om mine
Giester, om Bertflaber, om Statsfager —
om — vi ere længe kiendt sammen, og der
falder altid noget for at snakke.

Lotte.

Saa! gamle Bekjendtere?

Pips.

Ja vist! jeg var hos hans Fader —
som — Hofmester.

Lotte.

Ha, ha, ha! hvad Vokker! de Hofme-
ster? Ha? ha, ha! en allerkiereste Hofmester.

Pips.

Naa, naa! hvorfor ikke det? Hun behø-
ver just ikke at lee deraf!

Lotte.

De har ret! for da at tale Alvor. —
Det Bink Baronen i Aftes gav Dem bag min
Frues Ring — angif det og Staten.

I 2

Pips.

Pips.

Et Vink? Ikke det jeg veed.

Lotte.

Jeg er ikke blind, Hr. Pips! fort! hvad havde det Vink at betyde?

Pips.

J naa! Det Vink betydede et Vink.

Lotte.

Saa? Deres Tienerinde!

(vil gaae.)

Pips.

Naa, naa! Hvor laeber hun da hen?

Lotte.

Lad mig gaae.

Pips.

Bliv dog kun! jeg har jo ikke talt ud endnu!

Lotte.

Intet, intet.

Pips.

Allerkiereste lille Jomfrue!

Lotte.

Intet.

Pips.

Mit Barn!

Lotte.

Intet!

Pips.

Min Engel!

Lotte.

Intet.

Pips.

Pips.

(affides.)

Det er jo ret en Satan (høyt) her mig
dog kun, jeg vil jo sige hende Alleting, min
Sukkertop.

Lotte.

(vender om igien.)

Naa, Alting Hr. Pips! Alting!

Pips.

Ja, ja, ja, See kun. —

Lovte Scene.

Conrad. De Sorrige.

Pips.

Naa, hvor længe varer det? Vil hans
Herre ikke til at fiøre ud? Hestene har allerede
staaet over en Time for Karetten.

Conrad.

Min Herre har betænkt sig, han fiører
ikke ud.

Pips.

Ikke?

Conrad.

Nej!

Pips.

Naa, saa kan han lade blive. Lille Toms
frue! vi tales vel siden ved, jeg vil kun i en
Hast løbe hen, og sige Kudffen af igien. (affi-
des) Han kom som han var kaldet. (gaaer.)

Trettende Scene.

Lotte. Conrad.

Conrad.

Jomfrue Naboeske! jeg tænkte, hun havde nærmere til mig, end til denne grove Stud.

Lotte.

Hr. Naboe! De havde denne gang giort mig en stor Billighed, hvis De var bleven borte.

Conrad.

Saa? Jeg vil dog ikke haabe, at den gamle Bavian er forliebt i hende?

Lotte.

Jeg ikke heller. Siig mig dog, uden Dmsvøb Hr. Naboe! Greven af Werlinge var før hos hans Herre. Hvad mon han vel har havt at forrette hos ham?

Conrad.

Naar jeg skal sige min Sandhed, saa veed jeg det ikke.

Lotte.

Ere De maaskee beslagtede med hverandre? Eller — — —

Conrad.

Jeg veed det ikke.

Lotte.

Ikke?

Con

Conrad.

Ney i Sandhed ikke! — men for at komme til vor Sag igien. —

Lotte.

Hans Dienerinde! (gaaer.)

Fiortende Scene.

Conrad allene.

Conrad.

Hør dog engang! — — Flønten er hun Den Pige vil Altid vide Hemmeligheder, og jeg veed dog i Sandhed selv intet. Saa vit jeg merker, saa er Windtmageriet et fornødent Onde i Omgang med Fruentimmer. (han seer ind i Choliserne) Hvorledes? Hvad? Seer jeg ret? — Et det ham? — Er det ham ikke? — (gnier sine Øyne) Stille! han kommer herind — det er ham!

Femtende Scene.

Henrik. Conrad.

Henrik.

(Seer Conrad og bliver staaende nogle Øneblit med aaben Mund og udstrakte Arme, endelig løbe De hverandre i Faunet og raabe snart paa engang.)

Henrik.

Conrad!

Conrad.

Henrik!

Henrik.

Hvad Conrad! min fiere Kamerat! min allerkiereſte Kammerat! er det dig? Eller er det dig ikke?

Conrad.

Hvad! min fiere Henrik! Du gamle ærlige Dreng! hvad, lever du endnu? Jeg kan ikke komme til mig ſelv igien. (betragter Henrik) Min fiere lille Broder! kom hid, jeg maa kysſe dig! det er jo ret et uſormodentlig Møde! men — men du ſeer ud. —

Henrik.

Jeg? Hvorledes?

Conrad.

Hvor har du gjort af din tykke Bom? Du er jo ſaa maver, ſom en Sild!

Henrik.

Ja min fiere Broder! det er Verdens Løb, ſnart riig, ſnart fattig, ſnart ſlet intet. Men — hvor i Verden kommer du fra? Hvorledes kommer du her i Huuſet?

Conrad.

Jeg? Gaanſte naturlig. Vi — jeg og min Herre, forſtaa mig vel, har lejet os her ind paa et par Dage.

Henrik.

Hvem er nu din Herre?

Con

Conrad.

Min Herre nu? (leer) Ja det er en Hemmelighed! men kiere Broder! siig mig dog, hvad der er blevet af din Herre, som du for otte Aar siden gif paa Kenser med?

Henrik.

Af min kiere Conrad!

Conrad.

Hvorledes? Du græder! er han maaskee død?

Henrik.

Nej men, men det seer ikke meget bedre ud med ham. Jeg faaer at betroe dig det — Den stakkels Herre lever i en ynkværdig Fattigdom.

Conrad.

Hvorledes? Snart, kiere Broder! hvor opholder han sig? Det er mig meget der om at giøre.

Henrik.

Dig? Har maaskee hans afdøde Fader betroet dig noget, som du skal siige ham? Han boer her, du kan siige mig alle Tingz thi jeg er endnu i hans Tieneste.

Conrad.

Hvordan — hvad? Han boer her?

Henrik.

Ja, lille Broder! af vidste du vor Nød!

Conrad.

Du kan glæde dig Henrik! Eders Nød er endt.

Henrik.

Hvordan da? Har den Afsdøde maaffee efterladt os noget?

Conrad.

Den Afsdøde? Jo men! han lever, og er saa frisk som du og jeg.

Henrik.

Han lever?

Conrad.

Vist! vi har kun udspreedt det Rygte paa et par Aar, at vi vare døde, for at leve desto sikkrere; thi imellem os at sige: Vi stoed Fare for, at blive begravne uden Hoved; men Himlen skee Tak! Faren er over, vi ere opstaaet fra de Døde, have bragt en Skibsladning Penge med fra Engeland, som vi har arvet efter en afsdød Fetter, og vente hvert Øneblif paa Kongelig Oprensning.

Henrik.

Hold paa mig kiere Broder! jeg falder i Afsmagt.

Conrad.

Kiere Broder! hvad Pokker gier du Broder?

Henrik.

Alf Conrad! jeg kan ikke komme til mig selv igien. Er det umueligt? Hvilken Glæde vil det blive for mit stakkels Herfskab! snart, kiere Broder! vi maa give dem Esterretning derom.

Conrad.

Conrad.

Jo fer, jo heller (gaaer til sin Herres
Kammer og raaber) Naadige Herre! naadige
Herre, kom, kom!

Henrik.

(Gaaer til sit Herstabs Børelse og raaber
tillige.) Naadige Frue, naadige Frue!

Sextende Scene.

Greven af Olborn. . De Sorrige.
siden Lotte.

Olborn.

Hvilken Larm! hvad er paa Færde?

Conrad.

Victoria, Victoria!

Olborn.

Er du toffet?

Conrad.

Gode Tidender fra deres Søn!

Olborn.

Fra min Søn?

Conrad.

Han er her, han boer her i Huuset.

Olborn.

(forundret.)

Min Søn?

Conrad.

(gaaer nærmere til ham.)

Ja, deres Søn, naadige Herre!

Olborn.

Olborn.

Henrik! er det dig? Du gamle ærlige
Tjener?

Henrik.

(Kysser Grevens Haand.)

Al naadige Herre!

Olborn.

Min Søn! hvor er han, hvor er han?
Snart mine Børn! før mig til ham!

Henrik.

Han er gaaet ud, men den naadige Frue
er tilstede. (raaber) Naadige Frue! Lotte!
Lotte!

Olborn.

Hvad er han gift?

Henrik.

Ja, naadige Herre! Han har og en Datter!
ak! om De saae hende! det er en Engel!
(raaber igien) Lotte! Lotte! snart Lotte!

Lotte.

(Kommer halv forstaaalen ud, og siger affides
til Henrik.) Hvad vil du da? Den Fremmede
er en Ven af Greven, han kan jo forraade
de os.

Henrik.

En der er nok noget at forraade! Lykke
Lotte! lutter Lykke! meld kun Herren hos den
naadige Frue.

Lotte.

Hvordan?

Henrik.

O spørg dog ikke! det er vor Naboe, som
trak her ind i Aftes.

Lotte.

Lotte.

Det veed jeg vel — men —

Olborn.

Nej, jeg kan ikke bide derefter. Jeg løber selv til Hende. Gaae Henrik! min kiere Henrik! og bring mig min Søn.

Lotte.

Hans Søn?

Olborn.

Spild ikke noget Øjeblik. Men siig ham ikke, at jeg er her, jeg vil uventet oversrumple ham. (til Lotte) Følg hun mig, mit kiere Barn! (De gaaer ind til Fruen af Dormin.)

Fjerde Act.

Første Scene.

Lotte allene.

Lotte.

(Fra sit Herstabs Bærelse løber til Grev Olborns og raaber.) Conrad, Conrad! af jeg er ude af mig selv af Glæde! Conrad, hvor har nu Pølsker ham? Han er vist gaaet ned til Verten. (Gaaer til Trappe-Døren og raaber) Conrad! — vilde kun Herren snart komme! Conrad!

Anden

Anden Scene.

Conrad. Lotte.

Conrad.

(ædende.)

Hej! hvad Nyt?

Lotte.

Snart, snart! nu er det ikke Tid at æde.
Hen til sin Herre!

Conrad.

Paa Sneblisset! hvad gielder, der er en
Glæde!

Lotte.

Ja, ja! spaae sig kun, at han kommer
ind.

Conrad.

Han er dog her endnu? (peger paa Dor-
mins Bærelse.)

Lotte.

Ja vist! kun snart! (Conrad gaaer.)

Tredie Scene.

Pips. Lotte.

Pips.

(til Lotte, som just vil gaae til ham.)

See der, min Duffe! nu, hvad Nyt?
Hun kommer mig saa opromt for.

Lotte.

Å! det er jeg og, kære Hr. Bert! vi
ere det alle! nu har vor Nød en Ende.

Pips.

Hvi saa? Hvi saa?

Lotte.

Lotte.

Den fremmede Herre, som boer her i Bærelset — og vor Herre — De skal nok faae Alleting at vide — Nu har jeg ingen Tid tilovers Hr. Bert! jeg vilde just have gaaet ned til ham — for at sige ham, at den fremmede Herre skal spise hos os.

Pips.

Meget got. Men jeg gad dog gjerne vidst, hvorover I alle ere saa fornøiede? Conrad og jeg veed ikke hvorledes jeg er faren.

Lotte.

Naa, naa! gaae kun, De skal siden faae det at vide. (løber ind i sit Herstabs Bærelse igien.)

Pips.

Det er dog noget toffet Løn.

Fjerde Scene.

Conrad. Pips.

Pips.

Hey! De gaaer saa hastig Monsieur? — Conrad! hvad er paa Færde!

Conrad.

Glade! idel Glade!

Pips.

Glade! det er jo deilig! fortæl mig dog. —

Conrad.

En! der er noget at fortælle. (vil gaae.)

Pips.

Pips.

(holder ham tilbage.)

Hvor vil han da saa hastig hen?

Conrad.

Til Greven af Werlinge. —

Pips.

Til Greven af Werlinge?

Conrad.

Ja, ja, ja.

Pips.

Hvad har han da havt at forrette hos Goltene her?

Conrad.

Jeg intet. Min Herre er der inde.

Pips.

Hans Herre er der inde?

Conrad.

(Slider sig løs.)

Ja! saa lad mig dog gaae i Pokkers Skind og Been. (Løber.)

Femte Scene.

Pips allene.

Pips.

De rende jo alle, som, om de havde Dværgsølv i Livet! der blive mig nogen klog af! Dormin og den Fremmede — Den Fremmede og Greven. — For Pokker! er Dormin og den Fremmede gode Venner, saa kan det blive

blive en artig Historie, som vil komme mig og
Baronen dyrt til at staae! der maa man sande-
lig lukke Fornustskisten op. —

Siette Scene.

Baronen. Pips.

Baronen.

Hr. Pips!

Pips.

(farer tilbage.)

Alt, er det Dem Hr. Baron? Det gaaer
her lystigt til. Baronen.

Hvorledes?

Pips.

Jeg kan endnu ikke blive ret flog deraf!
der har i en Tid af en halv Time været en
Støien og en Glæde. Og ingen siger mig et
Ord. Jeg maa tilstaae Dem, Tingene kom-
mer mig noget mistænkelig for.

Baronen.

Jeg er nu mindre bekymret end nogen Tid.

Pips.

De tænker maaskee, fordi Dormin sidder i
Buret igien. Baronen.

Dormin er paa frie Fod! jeg har betænkt
mig anderledes. Hans Nærværelse kunde dette
nagtet, blive mig skadelig, jeg benyttede mig der-
for af den Ordre, at gribe ham, for at overtyn-
de ham om mit Venkab, om den Fare der svæve-
de ham over Hovedet, og om Nødsendigheden,
der var i, jo før, jo hellere at tage Flugten.

Jeg lovede at sørge for hans Kones og Barns Sikkerhed, gav ham de fornødne Kæsepenge; og lod ham sine. Nu er jeg af med ham, og naar det bliver robet, falder al Skylden paa ham. — See her — dette Brev maa give hans Kone det sidste Stød, og da har alle Ting nogenledes sin Rigtighed. Han maa kun snart bringe hende det.

Pips.

Jeg? Hr. Baron! — —

Baronen.

(i det han har betænkt sig.)

Han har Ret — det lader sig ikke gjøre, man maatte spørge ham, hvorledes han var kommen dertil. Jeg maa oversende det ved en Ubekjendt. Pas han imidlertid nøye paa alle Ting, og i sær, hvad Virkning dette Brev vil gjøre! Om en Time, eller lidet mere er jeg hos ham igien. (Skjyder sig bort.)

Syvende Scene.

Pips allene.

Pips

Men hør dog kun! — nu er han løbet bort, og veed dog saa meget, som intet. Det hænger sammen hos ham som Høe og Hakkelse! det er dog en elendig Sag, at være en Bedrager! hvilke Kneb, hvilke Krumspring maa han ikke bruge! jeg bliver snart ganske underlig ved denne Sag! men Laalmodighed! saasnart jeg

jeg merker det gaaer glip, saa vil jeg meget
vifelig hænge Raaben efter Beyret. Vel for-
tjener jeg gierne 100 Ducater. — Jeg kunde
og ligesaa let fortjene mig Kassehufset. Kunde
jeg kun komme efter, hvad den Fremmede har
her at bestille; — thi derpaa beroer meget. —
Er jeg ikke en Dosmerpande? Maaſkee ere de her
i det foreſte Bærelſe, jeg kan jo ſee igiennem
Nøglehullet. (Kiger i Nøglehullet.) En forbars
det! Nøglen ſtikker inden for — Er der da in-
gen Sprekke, eller Knastaabning? Jo der er
en (ſtaaer paa Tærne og kiger.) Hille Skam!
det er en mig for høyt — ſtille! jeg ſaaer at tage
en Stoel — (ſtaaer op paa en Stoel, og ki-
ger igjen.) De ere her — Nu lange Orne
Hr. Pips (lyder efter) En endnu kan jeg intet
forſtaaе — jeg maa dog forſt ſee — han har
hende ved Haanden — hun kyſſer paa hans —
hun tørrer ſine Øyne — ſee, ſee! det lille Dyr!
hvordeſes hun ſeater med Hænderne! jeg maa
dog lægge Dret til, maaſkee kan jeg forſtaaе,
hvad hun ſiger den lille Her! — Hys! den
Gamle taler — hans Søn? St! — jeg fal-
der paa noget — Dormin er vel aldrig hans
Søn! jeg tænker altid Hr. Pips vil gaaе over
til Fienden. Stille! — hun taler ſaa ſagte,
at man ikke forſtaaer et Ord. (Han lægger Dret
til igjen, og i det han ret bukker ſig over,
ſlaaer Lotte Døren op, og Pips falder need af
Stolen ind i det andet Kammer.)

Ottende Scene.

Lotte. Pips. (siden Greven af Olborn.
Frøen af Dormin.)

Pips.

O au!

Lotte.

Uf!

Pips.

Ths, lille Jomfrue! ths! au, au!

Lotte.

Hvad Pokker gjør De da her? De luret
paa os?

Pips.

Min lille Jomfrue! au! jeg er — En,
en, en, en! jeg er — jeg vilde kun see, om
Døren hangte fast i Krogene — jeg —

Lotte.

Jeg troer ikke engang, De har været borte.

Pips.

Jeg skal jo strax gaae min Duffe!

Lotte.

Snart, snart!

Pips.

Naa! hvorfor støder hun mig?

Niende Scene.

Conrad. De. Sørrige.

Conrad.

Greven af Werlinge har strax den Ære
at være her.

Pips.

Pips.

Au, au! (løber bort.)

Frue Dormin.

Ah! Olborn.

Ikke saa mit Barn! lidet behiertet!

Frue Dormin.

Men, om han ikke vil tilgive mig.

Olborn.

Det vil han ganske vist. Gaae kun ind i deres Kammer min Datter! jeg er Dem god for Alting.

Lotte.

Jeg hører nogen komme op af Trapperne —
(seer ud af Døren) Det er ham.

Olborn.

Kun snart ind i det andet Kammer. (Frue Dormin og Lotte gaaer ind i deres Bærelse.)

Tiende Scene.

Greven af Werlinge. Greven af
Olborn. Conrad.

Werlinge.

Der er jeg da, Alting er rigtig!

Olborn.

Hvorledes?

Werlinge.

Tillad, at jeg sæter mig, mit Beyer er reent betaget mig. Det er en vederstyggelig Trappe.

Olborn.

(til Conrad.)

Set Stole hid, gaae nu til jeg kalder dig.
(Conrad gaaer)

Werlinge.

Nu, jeg ønsker Dem til Lykke ærlige
Gamle! De kan lade sig see offentlig igien. —
Læs her! (giver ham et Pergament.)

Olborn.

Er det mueligt! mine Godser — mine
Betieninger — Alting faaer jeg igien?

Werlinge.

Som De seer.

Olborn.

Hr. Greve — Hvad skal jeg sige Dem? det
er mere, end jeg ventede, mere.

Werlinge.

Ingen Omstændigheder! Kongen har De
at takke, jeg har intet gjort mere, end Bønskab
udkrævede. Ikke sandt — De forbandede mig
i deres Landfngtigheids Dage? Men — jeg
maatte da være deres uforsønlige Fiende, for
desto sikkere siden at kunde hjælpe Dem.

Olborn.

Hvor hørlig beskjemmet er jeg, at jeg no-
gensinde drog deres Bønskab i Tvil!

Werlinge.

Naa, naa! i slige Omstændigheder havde
jeg og tvilet. — For jeg glemmer det: Kongen
har kjøbt deres forhen tilhørende Gaard, for at
give

give Dem samme igien. De par Dage, som De behøver til dens fornødne Indretning, og dens Udrennelse, kan De boe hos mig, i det andet Stokværk.

Olborn.

Forlad mig — — —

Werlinge.

En hvad! jeg vil ikke, at De skal boe længere paa dette fordemte Dueslag! nu hvor gaaer det? Har De faaet Esterretning om Deres Son?

Olborn.

Ja Hr. Greve. Jeg har Esterretninger — — men —

Werlinge.

De maa vel ikke være med de bedste; thi de seer saa bekymret ud derved — Hvor opholder han sig?

Olborn.

Her i Byen — men — han er i de beklageligste Omstændigheder. Min Landsingtig-
hed har styrtet ham i Elendighed.

Werlinge.

Den arme Dievel! hvorfor er han ikke kommet til mig?

Olborn.

Hvorledes kunde han det! man kaldte Dem min Forfølger, vores Huuses usorsonligste Fiende.

Werlinge.

De har Ret! jeg huffede ikke derpaa.

Olborn.

Og det, som har drevet hans Ulykke til den høyeste Spidse, er hans Giftermaal med en Person af lige Stand; de elcke hverandre paa det Kierligste, men hendes Fader har ved sit Had, ved sin Forsølgelse, giort begge deres Elendighed desto snarere suldkommen; han har forbandet sin Datter, og er omsider gaact saa vidt i sin Grumhed, at Hunger og Nøgenhed næsten har styrtet dem i Fortvilelse.

Werlinge.

Det er jo en vederstyggelig Karl af Fader! hvem er det da?

Olborn.

Han er en af mine beste Venner.

Werlinge.

Pokker maa han være. Jeg kan ærgre mig, naar jeg kun tænker paa saadan Uretfærdighed.

Olborn.

Han er og Deres Ven! De formaaer Alting hos ham, og kunde gjøre meget til, at forsone ham igien.

Werlinge.

Jeg?

Olborn.

Ja, Hr. Greve! min Sønns Lykke staaer i Deres Hænder. — —

Werlinge.

I mine Hænder? Got! jeg giver Dem mit Ord. Han skal faae sin Tært læst den gode Ven! hvem er han da? Ol-

Olborn.

Skal jeg sige Dem det? — Det er Dem!
Dem er det!

Werlinge.

Mig? Mig?

Olborn.

Ja min Ven! min bedste Ven! De tilgive
me min Søn og deres Datter.

Werlinge.

Hvad? Tilgive min Datter? nej det skeer
ikke!

Olborn.

Jeg tager Dem paa deres Ord. Skieb-
nen har, mig uafvidende, endnu forbunden os
nøgere. Denne Dormin — Denne deres
Datters Forfører — er min Søn.

Werlinge.

Deres Søn.

Olborn.

Ja min Søn! strax efter mit Fald, kom
han hjem fra Kænsen. Da han uagtet al
Umage ikke kunde udforske mit Opholdssted,
og desuden stod Fare for samme Forsælgelser,
saa kaldte han sig Dormin. Nogle Aars Fra-
værelse og Kopperne havde saaledes forandret
hans Ansigt, at man ikke kiendte ham. Da
han endnu besad nogen Formue, opførte han
sig Standsmæssig, fik Udgang i deres Huus,
aabnede sig for deres Datter, og fornyede en
gammel Kierlighed, der allerede for hans
Bortrense var begyndt. De levede en Tid lang

i denne behagelige, skiondt haabeløse Forsatning, da deres Datter fik den skrækkelige Efterretning, at hun skulde holde sig færdig til en nær forestaaende Formøling. Man kaldte Dem overalt min arrigste Fiende. De Ulyksalige turde sølgelig ikke vove at yttre sig med deres Forbindelse, der var intet Balg tilovers for Dem — De sngtede. —

Werlinge.

De Uforskammede!

Olborn.

Hun har fortryndt sin Forseelse, desuden er jeg Dem god for, hun har aldrig ladet af at elske og ære sin Fader. —

Werlinge.

Vist nok! derpaa ere de Breve, som Deres vakre Hr. Søn har skrevet til mig, de kraftigste Beviser. De maa læse dem, min gode Mand, og De skal forskrækkes.

Olborn.

Men er De og overbevist, min Søn har selv skrevet disse Breve.

Werlinge.

Hvem ellers?

Olborn.

Hvorom Alting er, saa lad ham forsvare sig, naar han kommer. Men vil De ikke see deres Datter?

Werlinge.

Nej! —

Olborn.

Olborn.

Hvorfor ikke? For deres Fodder vil hun bede om Forladelse, hun vil bevise sin Uskyldighed og retfærdiggjøre sig og min Søn.

Werlinge.

Hun kan ikke retfærdiggjøre sig. Men sig mig, hvorledes De paa engang er bleven saa klog. For kort Tid siden var jeg hos Dem, og De vidste ikke et Ord hverken om deres Søn eller min Datter. — Og nu taler De, som om De bestandig havde været hos Dem.

Olborn.

Den Drem kan jeg let hielpe Dem ud af. Her i det Bærelse, som De der seer, boer en Person, som er lige saa uhykkelig og dydig, som deres Datter. Deres fælles Ulykke har for længe siden gjort Dem til fortroelige Veninder. Hun har for kort Tid siden underrettet mig om vore Børns bedrøvelige Omstændigheder.

Werlinge.

Saa, saa!

Olborn.

Hvis De paa ingen Maade vilde see Deres Datter, saa tænkte jeg dog, De, uden at begaae nogen Forbrudelse, kunde see denne hendes Veninde og høre hendes Fortællning af hendes egen Mund.

Werlinge.

Børneverk.

Olborn.

Men, Hr. Greve! Sagen er alt for alvorlig. Det er nødvendig for min og for deres Roe-

Koelighed, og for at redde Sandheden, at Deres Hierte bliver rørt, og dette, og ikke Bagtaleslen felder Dommen. Jeg beder, jeg beder indstændig! (efter en kort Taushed.) Nok, min Herre! Dem har jeg at takke for min Ulykkes Erstatning, men jeg sværger Dem til, jeg modtager ikke deres Belgierninger, jeg deler heller mine Børns Ulykke med Dem, end jeg mit i min Ulykke vil see Dem ulykkelige.

Werlinge.

De er en sølsom Helgen! om jeg nu og saae dette Fruentimmer. — Hun er et Creatur, som er afrettet af min Datter, bild Dem derfor ikke ind, at jeg troer et Ord af hvad hun siger.

Olborn.

Enten De vil troe hende eller ikke, saa hør hende dog i det ringeste.

Werlinge.

O, De gjør mig utaalmodig! vel an! jeg vil høre hende, jeg maa jo vel, hvis jeg vil have Noe. Hvor er hun da?

Olborn.

Hun skal i Dyeblikket være her (staaer op og løber ind i Frue Dormins Bærelse.)

Werlinge.

Hvor han løber! min gode Gamle! Du tager fejl! jeg kan Gud ssee Tak! høre og see.

Eslev-

Ellevte Scene.

Frue af Dormin. Greven af Olborn.
Greven af Werlinge.

Olborn.

Kom De kun mit Barn! fat Mod! vi vil vist vinde Seyer.

Frue Dormin.

(Nærmer sig med bævende Skridt, søger at skjule sit Ansigt.) Jeg kan ikke!

Werlinge.

(seer hende komme.)

Kom nærmere, min artige Frue! det gjør mig ondt, at De har kastet deres Verftab paa den Slange, som kalder sig min Datter.

Frue Dormin.

(med skjult Ansigt og bævende Hænder.)

Jeg Ulyksalige!

Werlinge.

Nu min artige Frue! det falder hende tungt at tale, som jeg seer. Jeg troer det. Man skal neppe gjøre meget derved, naar man har ingen god Samvittighed. Saa meget vil jeg kun sige hende forud. Hendes Beninde er en Eogn-Tasse!

Frue Dormin.

Uf!

Werlinge.

Jeg seer Alt, jeg vil kun faae liden Opbyggelse af hendes Fortæling. Men jeg vil

desu=

desuden giøre en god Gierning, og tillige Ende paa Sagen. Gaae hun kun igien mit Barn! og sliq hendes allerkiæreste Veninde i mit Navn, at jeg giver mit Samtykke til hendes Ægteskab — allene for at søye denne Mand. — Men — at hun, saa længe jeg lever, ikke maa understaae sig at komme for mine Døne.

Olborn.

En, hvilken grusom Betingelse! Hr. Greve! De maa see deres Børn.

Werlinge.

Jeg kiender mig, Herre! Galden vil vist løbe over.

Olborn.

Og jeg kiender Dem endnu bedre! De har alt for megen Følelse, De er alt for meget Fader, at de skulde længere kunde være vred! — naa! vil De see dem?

Werlinge.

Ingen kan imodstaae den Mand!

Olborn.

Naa! — O ja, gjør det!

Werlinge.

Jeg seer vel, De har lagt an derpaa — Vel an! jeg vil see Dem — men — jeg er ikke god for noget.

Olborn.

Men jeg — jeg er Borgen. (Giver Frue Dormin Bink, som nærmer sig og knæler for hendes Fader.)

Wer-

Werlinge.

Hvad! hvad!

Olborn.

Ja, min Herre! det er deres Datter,
Frue Dormin.

Min Fader!

Olborn.

Vis nu, at De er Fader!

Werlinge.

Af, Utafnemmelige! — Herre! hvad har
De gjort?

Frue Dormin.

Min Fader!

Werlinge.

(Vender sig til hende og betragter hende,
efter nogle faa Øjeblik, hvori foregaaer en stærk
Strid imellem Bredde og faderlig Kiærlighed,
med mildere Tone).

Min Datter! — Nej — Jeg kand ikke.
Herre! hvad har de gjort? —

Olborn.

Nu, Greve! Naturen maae vinde Seier.

Werlinge.

Af! — Grumme! (vender sig til hende
igien.) Er du min Datter?

Frue Dormin.

Min Fader!

Werlinge.

(pludselig og meget rørt.)

O min Datter! — — Staae op mit Barn!
staae op! — jeg tilgiver Dig. Frue

Frue Dormin.

De tilgive mig? Jeg dser her for Deres Fodder.

Werlinge.

O min Datter! min Datter! staae op! Kom i mine Arme, min Datter! — Herre! det maa jeg tilstaae — mit Barn! Caroline! er det dig? Min Caroline? Grumme Pige! Du kunde foragte mig? — Mig?

Frue Dormin.

Foragte Dem? De dræber mig, min Fader!

Werlinge.

Saa lad det blive derved! jeg tilgiver dig jo, jeg elsker dig, og — Herre! sliq Følelse har jeg, saa længe, jeg har levet, ikke havt! seer du! du egensindige Ting! hvad du har en god Fader? Er du vel værd, at jeg kunde græde for din Skyld?

Frue Dormin.

Min Fader!

Werlinge.

De har Ret min Herre! at tilgive er noget besynderlig! og at tilgive sine Børn — man feler noget derved. — Noget, som man slet ikke kan begribe. Herre! nu vilde jeg i Sandhed ønske, at alt det Onde var sandt, som man har fortalt mig, at jeg kunde tilgive ret meget, ret meget.

Elborn.

Olborn.

Ikke saaledes, min Herre! De gaar for vidt! De har intet meer — jo, De har dog endnu noget tilbage. — Min Søn — han beder og om deres Tilgivelse, om Deres faderlige Kierlighed.

Werlinge.

O denne Ulokkens Fugl! han! ja han har frænklet mig, saa det er en Skam!

Frue Dormin.

Min Fader!

Werlinge.

Vel da! af Kierlighed til dig, mit Barn! af Kierlighed til dig, vil jeg og tilgive ham.

Frue Dormin og Olborn.

(omfavner ham paa engang.)

O min Fader! O min Ven!

Werlinge.

Børn! I bringer mig ganske ud af min Forsatning! jeg veed slet ikke mere, hvad jeg skal sige — ja, min Datter! han er og min Søn! men hans Røvselse maa De selv paatage sig.

Tolvte Scene.

En ubekjendt Betient med et Brev i Haanden. De Forrige.

Betient.

(Standser, da han seer Greven af Werlinges, og vil veede om.)

Werlinge.

Hvad vil den Karl? (holder ham tilbage)
Her! hvorhen?

S

Olborn.

Berient.

Jeg! — jeg vilde — —

Werlinge.

Hvad vil du? Hvad er det for et Brev?

Berient.

Det er til Madame Dormin.

Werlinge.

Giv hid!

Berient.

(Giver Brevet fra sig, og da han sees, man ikke merker ham, løber han bort.)

Olborn.

Fra min Søn?

Werlinge.

Der min Datter! læs det! han beretter dig vel, at han er bragt i Fængsel. Bilde dog min Fætter komme strax, at han kunde sørge for hans Løsgivelse. Den lille unge Herre vil sandelig ikke drømme om denne Forandring.

Frue Dormin.

(Falder i Usmagt paa en Stoel, naar hun har læst Brevet.)

Werlinge.

Hvad gaaer af dig min Datter! hvad sates dig?

Olborn.

Himmel! min Søn! jeg skielver! — dette Brev (tager det op og læser:) "Ulykken
" holder ikke op at forfølge mig — De besid-
" der

“ der for liden Styrke til at dele den med mig,
“ jeg skiller derfor min Skiæbne fra Deres, —

Werlinge.

Hvorledes? Hvad?

Olborn.

(læser videre.)

“ Forson Dem igien med deres Fader, og
“ forglem mig ligesom jeg skal giere mig Umæ-
“ ge, at forglemme Dem. Det Skarn!”

Frue Dormin.

(bedrovet.)

Dormin!

Werlinge.

Kun videre Herre! kun videre!

Olborn.

(læser.)

“ Dette Brev er et Samtykke til en Skilss-
“ misse. — — —

Frue Dormin.

(farer forskrekket op.)

Gud! hvad siger De?

Werlinge.

Det er jo en affkyelig Kærl!

Olborn.

(læser.)

“ Dette Brev er et Samtykke til en
“ Skilsmisse, som De maaskee selv længe har
“ ønsket. Thorech er min Ven, han er og
“ Deres, vil De endnu samtykke min sidste
“ Begiering, saa skienk ham en Haand, som
“ jeg har gjort ulykkelig, og nu paa ævig fra-

“ siger mig. Bent aldrig, at see mig igien.
 “ Lev vel!” Dormin, (staaer henrykket uden at tale.)
 Werlinge.

Nu, seer De? Har jeg ikke havt Ret?
 Lad mig see Brevet — jo, jo, det er hans
 Haand, — Jeg kiender den.

Olborn.

Man sege ham op, man maa sette efter
 ham! hvor er Berienten? Han er borte!

Werlinge.

Den Skurk, der — —

Frue Dormin.

(Staaer op, og kaster sig i sin Faders
 Arme, men synker ned for hans Fodder.)

Werlinge.

(grædende.)

Min kiere Caroline!

Olborn.

O min Sen! min Son.

Werlinge.

Giver Eder til Freds Børn. Jeg vil
 gaae, jeg vil sende Folk efter ham fra alle
 Porte. — Nu mit kiere Barn! min Datter!
 forlad dig kun paa mig! Alting skal blive Got
 endnu. Hører du, min Caroline?

Frue Dormin.

Ja min Fader! (trøstesløs) Alting skal
 blive got endnu. (Grev Olborn ledsager hende
 ind i sit Kammer.)

Tret-

Trettende Scene.

Grevnen af Werlinge.

Werlinge.

Vie kun, du Galgen-Fugl! vie kun! at
bortføre min Datter, og siden lade hende sidde?
Kun Laalmodighed! vi skal nok tales ved! jeg
maa nu for Alting opsøge min kære Fætter!
maaskee, kan han give mig Underretning: —

Femte Act.

Første Scene.

Pips. Stephen.

Pips.

(i det han kommer ind til Stephen.)

Saa snart du seer Baronen, saa kom kun
strax og sig mig det, men dog saaledes,
at han ikke faaer et Ord at vide af alt det, som
her er gaaet for sig! hører du?

Stephen.

Meget got!

(gaaer.)

Pips

Men det gaaer aldrig got; naaer de Dor-
min, saa er Fanden løs, og Hr. Pips kommer
til Ornene i Suppen. Hæleren er saa god som
Lyoen! jeg vil hellere forekomme Tingen, og
forraade Alting selv. — Hvad rager mig Ba-
ronen? Spitsbuberiet bliver dog engang op-
daget,

daget, om det nu skeer ved mig, eller en anden, det kan jo være ham lige meget. Maaskee jeg endda kunde fortiene noget derved! jeg kan ikke hielpe ham — Skjorten er mig nærmere end Kiolen. (Riger ind i Grevens Bærelse, men kommer strax tilbage.) Her er ingen — han er vel hos sin Svigerdatter. (gaaer til Frue af Dormins Bærelse, pikker og raaber sagte) Naadige Herre! — demie lader ikke, at være saa hidsig, som den anden, han slaaer strax omkring sig med Torden og Lynild — naadige Herre!

Anden Scene.

Greven af Olborn, Pips.

Olborn.

! Hvad er der.

Pips.

Meget Nytt! men lad os tale sagte; thi det er Hemmeligheder, som der ligger stor Magt paa.

Olborn.

Got! hvad er det da for Hemmeligheder?

Pips

Jeg frygter kun naadige Herre! at jeg —
See kun — en god Bert maa være taus og —

Tredie Scene.

Greven af Werlinge. Ernst.

De Sorrhige.

Werlinge.

Enstig, gamle! gode Tidender! vi har
ham. — Olborn.

Olborn.

Min Søn?

Werlinge.

Ja! min Kammertiener naaede ham en
Mål herfra. Men hvor har Pokker Baronen?

Ernst.

Jeg veed det ikke naadige Herre!

Werlinge.

Gaae! leed ham op! jeg vil tale med
ham.

Ernst.

Jeg veed i Sandhed ikke, hvor jeg skal
finde ham?

Werlinge.

Han er dog vel i Byen? Gaae, sig ham,
at jeg er her, og bier efter ham.

Ernst.

Got. (for sig selv) Jeg vil gaae i det
nærmeste Bertshuus, han kan indfinde sig af
sig selv. (Bil gaae.)

Werlinge.

Du har dog bestilt, at de føre Dormin
her hid, naar han kommer?

Ernst.

Ja, Deres Naade!

Werlinge.

Og, at man paa alle Spørsmaal intet
Svar giver ham?

Ernst.

Ja deres Naade!

Werlinge.

Wilhelm har dog vel været fornuftig?

Ernst.

I Førstningen allene satte han sig til Modværg, da maatte vi usenlbarlig sætte Fornustten til Side; men siden, da han saae sig overmandet, blev han fornuftigere; vi bleve fornuftigere, og Wilhelm mere høflig.

Werlinge.

Gaae, hent mig min Fætter!

(Ernst gaaer.)

Pips.

(Kommer listende frem med ydmyge Gæbærder.)

Werlinge.

Hvad vil han Hr. Pips?

Elborn.

Han har en Hemmelighed at opdage os.

Werlinge.

En Hemmelighed? Lad os høre!

Pips.

Jeg vil gjøre det ganske kort. — Jeg taber Hundrede Lovisd'ors, hvis jeg røber denne Hemmelighed, og De veed vel Tiderne ere flutte?

Werlinge.

Det er en dyr Hemmelighed!

Pips.

Jeg forsikkrer deres Naade, den er Pengene værd imellem to Brødre — hvis De da vil have den Naade? —

Elborn.

Olborn.

Ganske vel! jeg staaer inde for Skaden.

Pips.

Deres Ord er mig nok! — men — vil
De og tilgive mig — om saa var, jeg og —
havde begaaet noget — der — kunde —
ligne et lille — Spitsbuberie?

Werlinge.

Vi vil see til Flegel!

Olborn.

Jeg er god for alle Ting

Pips.

Underdanige Tiener! De er en Cavalier,
og jeg veed, han tager aldrig sine Ord tilbage.
Altsaa Hundrede Louisd'or, og en General
Pardon?

Werlinge.

Taalmodigheden forgaar mig!

Pips.

Lidet sagte, naadige Herre! Hemmelig-
heden er af stor Vigtighed.

Werlinge.

Til Sagen! forbandede Lommel! til Sa-
gen.

Pips.

Endnu lidt sagtere, om jeg tør bede!
naa — see kun, den naadige Frue har dog
for en Time siden faaet et Brev fra hendes
Herre og Kiereste?

Olborn.

Ja!

H 5

Pips.

Pips.

Hvori der var meldt om Skilsmisse?

Olborn.

Videre!

Pips.

Dette Brev er ikke fra Herren af Dormin.

Olborn.

Ikke?

Werlinge.

Brevet? Hvor er det? (leder det frem)

Slyngel, er dette ikke hans Haand?

Pips.

Mestendeels! men der gives duelige Folk,
der kan male alle Hænder efter. —

Olborn.

Jeg kommer mig! videre,

Pips.

Imellem os at sige! Baronen af Thorech
forstaaer denne Kunst.

Werlinge.

Min Fætter?

Pips.

Ja, deres Naade! jeg seer vel, jeg
maa aabenbare Dem alle Ting. Baronen har
foreviist Herren af Dormin et falsk Brev, og
overtalt ham at troe, Deres Naade stod
ham, som en Forsører af Deres Datter, efter
Livet, og ved denne Lejlighed har han ladet
ham flygte.

Werlinge.

Men hvorfor? Jeg forstaaer endnu intet
af hele Sagen.

Pips.

Pips.

Jeg skal snart giøre Dem den forstaaelig!
det kan nu nesten være tre Maaneder siden, da
kom Baronen, og leyede Dormin ind hos mig;
sagde mig tillige i Fortroelighed, at han var
en hemmelig Fiende af ham, og at han vilde
styrte ham i Ulykke, og da lovede han mig
Hundrede Ducat — Lovisd'or vilde jeg siige,
derfor skulde jeg være taus, udsue Herren af
Dormin, være grov, sette ham i Gield, og
stifte Uenighed imellem Mand og Kone — men
— Himlen bevare mig! —

Werlinge.

Min Fætter? Karl, du lyver!

Pips.

Forlad mig! De skal faae Sandheden i
Hænderne.

Olborn.

Kun snart!

Pips.

Det skal strax være giort, see kun: For
det første har han været forliebt i Madamen i
seks Aar, og da er han bleven gal over, at Her-
ren af Dormin snappede hende bort. Siden
har han forstilt sig, og givet sig ud for deres
Ven, og lovet igien, at forlige dem med Deres
Raade.

Olborn.

Forstreffeligt!

Pips.

Pips.

Siden har han opsnappet alle Brevene fra Herren af Dormin, og skrevet andre af et meget slet Indhold, hvilke han har ladet overbringe deres Naade ved en af deres egne Betientere, som om de vare komne med Posten. Han tænkte, De i Brede skulde giøre Madamen arveløs, og han saaledes kunde løbe af med hele Arven! Men da dette ikke vilde slaae an, som han tænkte, saa forskrev han Herren af Dormin med sin Madame herhid, og bildte dem ind, at Deres Naade vilde blive god igien, og hvem ved, hvad mere men for Alvor tænkte han kun paa et Middel, at skaffe Herren af Dormin paa en god Naade af Verden, eller paa et andet god Sted, at bringe Madamen ved sit smigrende Hylferie paa sin Side, at smorre hende ind for Deres Naade igien, og siden at ægte hende.

Olborn.

Elsker han hende da endnu?

Pips.

Nu, her nu. — Da Herren af Dormin gik bort med Hende, begyndte han at hænge med Næsen, og da var han i fem Aar forelsket i hendes Arøepart, men da han tilsidst merkede, at det blev vanskeligt, at ægte hendes Penge uden hendes Person, saa har han ladet hende komme igien, og er paa nye bleven forelsket i hende.

Wer=

Werlinge.

Men Karl! hvoraf veed du alt dette?

Pips.

Jeg, naadige Herre? Jeg har jo allerede sagt Dem, at han har betroet mig denne Hemmelighed for Hundrede Lovisd'or.

Olborn.

Men jeg kan ikke begribe, hvorledes Baronen i saa vigtig og farlig en Sag har kundet betroe sig til en Fremmed?

Pips.

En! det er meget let at begribe. Jeg og Baronen ere aldeles ikke ubekjendte for hverandre. Jeg var, som deres Naade vel selv veed, i lang Tid Forrider hos hans Fader, siden tog Baronen mig i sin Tjeneste, og siden har vi været en Siæl og et Liv. — Da jeg nu arvede dette Vertskab med min salige Kone, besøgte han mig ofte, og saaledes fortsatte vor gamle Venskab. — O seer De! han maatte jo have Herren af Dormin nogen Steds.

Werlinge.

Det er sandt! — vie, dit Uffkum! vi skal tales ved! men Herre! lyver han, saa Gud troste hans Hals!

Pips.

En, en, en! hvad tænker Deres Naade? Jeg kunde jo have taget de Hundrede Lovisd'or med, dersom jeg havde vildet, men — Himlen bevare mig, for at giøre mig deelagtig, i

saa-

saadanne syndige Penge! jeg tænker altid, Ver-
lighed varer længst. Da jeg vil heller være for-
nøjet med Hundrede Ducater af Dem, for
Sandheds Skyld, end tage Hundrede Lovis-
d'or af Baronen, naar jeg derved skulde fornær-
me min egne Samvittighed.

Werlinge.

(om Baronen.)

Det affknelige Skarn!

Fjerde Scene.

Stephen. De Forrige.

Stephen.

(affides til Pips.)

Faer! Baronen kommer.

Pips.

Baronen kommer! (til Stephen) gaae du!
(Stephen gaaer) For Alting i Verden maa De
ikke forraade mig!

Olborn.

Vil De lokke Sandheden ud af ham, saa
maa De paa en besynderlig Maade forstille
Dem; thi jeg anseer ham for en meget fin
Bedragere.

Werlinge.

Det vil falde mig tungt Herre! Forstil-
ling er ikke min Sag. —

Olborn.

De maa tvinge sig, og imidlertid vil jeg
gaae hen, og berette vor Datter min Søns

Tilbæ

Tilbagekomst. (Gaaer ind i Fruen af Dorz-
mins Bærelse.)

Pips.

Jeg hører ham komme deres Naade!

Werlinge.

Han skal blive i Nærværelsen.

Pips.

(Stiller sig ved den øverste Ende af Ind-
gangen, og saa snart Baronnen er inde, kaster
han sig bort, uden at sees af ham.)

Femte Scene.

Baronnen af Thorech. Greven
af Werlinge.

Baronnen.

(Bliver heftig forskrækket, da han faaer
Dne paa Greve.)

Werlinge.

Hans Tiener! hans Tienere min kiere
Fætter! see, skal vi mødes her igien! hvad gjør
han saa tit her?

Baronnen.

Jeg? Jeg besøger en Ven, som har boet
her i nogle Uger.

Werlinge.

Saa, saa! skielmske Fætter! hvor taus
han kan være!

Baronnen.

Hvorfore?

Wer:

Werlinge.

Naa, naa! forstil sig kun ikke! dog ser jeg gaaer videre — veed han, Dormin er gaaet bort?

Baronen.

Hvad?

Werlinge.

Ja, ja! nyelig kom et Brev fra den Forrædder.

Baronen.

Er det mueligt, han er borte?

Werlinge.

Som jeg saaer, men kun Taalmodighed! vi skal nok hente ham ind igien!

Baronen.

Siden han dog engang er borte, naadige Herre, saa tænkte jeg, De holdt det for raadeligt, at overlade ham til sin egen Skæbne.

Werlinge.

Men hvad skal jeg begynde med min Datter? Jeg har talt med hende, og — jeg maa tilstaae det — jeg ynker hende.

Baronen.

De har talt med hende?

Werlinge.

Ja! hvorfor forskrækkes han sactedes? Han skal ikke komme til kort derved. Jeg har engang foresat mig, at belønne ham efter Fortieneste, og det skal skee. Der aabner sig særdeles nu en beqvem Lejlighed dertil. —

Baro:

Baronen.

Naadige Hr. Fetter!

Werlinge.

Det vil kun komme an paa ham selv. See kun; jeg har forsonet mig med min Datter. — Jeg har gjort et Dyekast ind i hendes Hierte, og der troer jeg at have merket en særdeles Bevaagenhed for Dem.

Baronen.

(smiler.)

For mig?

Werlinge.

Ja, lille Fetter! jeg har saa mine egne Tanker, men først maa han sige mig sin Mening derom, og det reent ud! har han nogen Godhed for min Datter?

Baronen.

Jeg undrer storlig over denne Forandring!

Werlinge.

Nu? Ja, eller nej!

Baronen.

Hvad skal jeg sige Dem? — —

Werlinge.

Hvortil disse Omstændigheder? Elsker han min Datter?

Baronen.

Jeg maa tilstaae — om hun endnu var ugift — saa vilde jeg ansee det for en Lykke. —

Werlinge.

Jeg har alt nok! seer han — her er Brevet fra Dormin, han frastiger sig deri al For-

J

bindels

bindelse med min Datter, og foreslaaer ham, som sin Esterfølger.

Baronen.

Er det inueligt?

Werlinge.

Han falder i Forundring, ikke sandt? Jeg kan paa ingen Maade begribe, hvorledes en saa uvaerdig Skurk kan erkiende ham for sin bedste Ven, og afstaae ham sin Kone.

Baronen.

Det forekommer mig snart utroeligt.

Werlinge.

Seer han! (tager Brevet frem og viser Baronen) Hør skriver han (laeser) "Florech er min Ven, han er min Ven, han er og Deres. Vil De samtykke min sidste Begiering, saa skienk ham en Haand, som jeg har gjort ulykkelig, og herved paa evig frastiger mig." (lader som han noye betragter Brevet og forundrer sig) Hum, hum! jo mere jeg betragter det — det er dog forunderligt! det forekommer mig virkelig, som denne Haand havde en besynderlig Liighed med hans — Fætter! —

Baronen.

Med min? Det var! (seer i Brevet) I Sandhed! det er dog selsomt.

Werlinge.

Saa naturlig — — Hør kun Fætter! Jeg vilde ikke fortænke ham, om han endog jels havde skrevet Brevet.

Baro:

Baronen.

(koldfindig.)

Det troer jeg (for sig selv) vist nok en
Snare!

Werlinge.

Det skulde ærgre mig til Stalen, om
Dormin virkelig havde været saa ædelmodig.

Baronen.

Men, naadige Hr. Fetter! — —

Werlinge.

Ikke sandt, min fiere Fetter! han har
skrevet Brevet? Kun frem med Sandheden!

Baronen.

Naadige Hr. Fetter!

Werlinge.

Hvilke Omstændigheder! ligefrem! har
han skrevet det, saa giver han mig derved et
overtydende Beviis om hans Kierlighed til min
Datter — og det er nok!

Baronen.

Naadige Hr. Fetter! (affides) Meente
han det dog oprigtig!

Werlinge.

O! han gjør mig jo gal med sin naadige
Hr. Fetter! har han skrevet det eller ikke?

Baronen.

(affides.)

Hvad skal jeg sige? (hønt) Jeg veed ikke —
(anstiller sig fortredelig.)

Werlinge.

J naa! vil han ikke sige det, saa kan han lade blive! Hundrede gange har jeg spurgt, og hundrede gange har jeg sagt ham, det skulde være mig kiert, om han havde skrevet det, og endda gior han saa mange Omstændigheder!

Baronen. (affides.)

Det er Alvor! (høyt) Jeg beder om Forladelse naadige Hr. Fetter! siden De da endelig befaler. — —

Werlinge.

Sandheden forlanger jeg? Har han skrevet Brevet eller ikke?

Baronen.

Men om jeg — —

Werlinge.

Ja, eller Nej?

Baronen.

For at sige Dem Sandheden — ja, jeg har skrevet det, men af en ganske uskyldig Marsag.

Werlinge.

Got, got! det glæder mig! hvorfor kunde han ikke sige det strax?

Baronen.

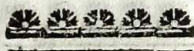
Jeg var kun bange. — —

Werlinge.

(betragter Brevet igien.)

Seer han — og — hvis jeg ikke seer —
Saa er dette Brev fra samme Haand, som alle de Breve jeg har faaet fra Dormin.

Baro:

Baronen.

O vær! (høyt) samme Haand? (affides)
Jeg Ubefindige! hvad har jeg giort?

Werlinge.

Nu, hvad var det saa mere, om han og
havde skrevet dem! han bliver dog altid min
kiere Fetter, og Dormin en uværdig. Ikke
sandt — han har skrevet dem?

Baronen.

Naadige Hr. Fetter! jeg falder i største
Forundring — — (for sig selv) Jeg er forloren!

Werlinge.

Ret alvorlig? Det skulde være mig kiert,
om han af Kierlighed til min Datter, og mit
Guds havde begaaet saadant lidet Skielmsstyk-
ke. Nu! enten har han skrevet alle Brevene —
eller — han har en heller skrevet dette!

Baronen.

(affides.)

Hvilken Angest! (høyt) Naadige Hr.
Fetter! jeg vilde kun ikke sige Dem imod; thi —
kun for at sige Dem det — jeg har en heller
skrevet dette.

Werlinge.

Saa, saa! J! det gjør mig ondt, følger
lig elsker han ikke heller min Datter.

Baronen.

Ja — nej — men —

Werlinge.

En, en, en! han forderver min hele Glæde, min kære Fætter! jeg maa tilstaae ham, siden jeg har tilgivet min Datter, saa tænkte jeg paa, at forene hans Skiebne med hendes, men jeg seer vel, jeg har bedraget mig i mit Haab i henseende til ham. Havde Alting været, som jeg formodede? Saa var han bleven min Svigersøn og Arving, men nu — han seer selv, hvor uforsvarlig det var handlet af mig, om jeg skildte min Dotter ved min Formue, Det gjør mig ondt Fætter! det gjør mig ondt!

Baronen.

(affides.)

Hvad herer jeg! ha! nu bliver der ingen anden Redning for mig, jeg maa tale. —

Werlinge.

Han er i Tanker Fætter! naa, gjør mig den Fornøielse! tilstaae mig godvillig, at han er en Spitsbube! ikke sandt, han har skrevet Brevene? Naa!

Baronen.

Naadige Hr. Fætter! — —

Werlinge.

Seer han — naar Dormin kommer tilbage, saa faaer jeg det dog at vide.

Baronen.

Det er sandt. —

Werlinge.

Naa? —

Baro:

Baronen.

Ja — jeg — jeg — har — skrevet dem —
men —

Werlinge.

Eiger han mig og Sandheden?

Baronen.

De befaler det. —

Werlinge.

Sandheden!

Baronen.

Paa min Ere!

Werlinge.

Bravo! jeg takker ham, Fetter! ved
denne Tilstaaelse har han givet mig min Roe
tilbage. Nu skal jeg og tænke paa een for ham
værdig Belønning. —

Baronen.

Al naadige Hr. Fetter! —

Werlinge.

Naa, naa! jeg gier intet andet, end
hvad Det er.

Baronen.

De er Uedelmodighed selv — naadige
Hr. Fetter! de overser mig med saa mange
Belgierninger, at jeg ikke veed, hvorledes jeg
skal vise mig erkiendelig nok. — —

Werlinge.

Spar kun sine Complimenter — Hen!
er ingen der?

Siette Scene.

Lotte. De Sorrhige.

Lotte.

Hvad befaler deres Naade?

Werlinge.

Min fiere Fætter har tilstaaet mig Alting;
hvad giør min Datter?

Lotte.

Hun har strax den Ære at være her. Glæden over den naadige Herres Tilbagekomst, har paa engang giort hende frisk igien. Der har De hende.

Syvende Scene.

Fruen af Dormin. Greven af Olborn.

De Sorrhige.

Werlinge.

Kom min Datter! kom lad mig omfavne dig! Du stakkels Pige! hvad har du ikke maattet udstaae!

Fruen Dormin.

Er De overbevist om vor Uskyldighed, min Fader?

Werlinge.

Ja, mit Barn! denne Dievel i en uærdig Snygels Skikkelse, har endelig tilstaaet sit Spitsbuberie for mig. Men — kun Taalmodighed!

Baro:

Baronen.

(paa det yderste forskrekket.)

Hvad hører jeg?

Werlinge.

Han skal ikke undgaae sin fortiente
Straf!

Baronen.

Naadige Hr. Fetter!

Werlinge.

Hvad?

Baronen.

Jeg maa tilstaae Dem. — Jeg har ikke
skrevet Brevene.

Werlinge.

Uværdige! Du tør endnu nægte, dit
Spitsbuberie?

Baronen!

Jeg forsikrer Dem. — —

Werlinge.

Zie, dit Skarn! —

Olborn.

Forstil Dem ikke, Hr. Baron! De gior
kun dermed deres Forseelse større. Deres for-
troelige Pips har allerede tilstaaet alle Ting.

Baronen.

(farer op.)

Hvad?

Olborn.

Beed hekere om Forladelse. —

Baronen.

Men naadige Hr. Fetter!

Werlinge.

Ja, jeg skal naadige Hr. Fætter, dig!

Baronen.

Jeg maa blive rasende.

(Baronen vil gaae.)

Werlinge.

Naa, hvor vil han hen? Vie dog i det ringeste saa længe, til min Svigersøn og tilkommende Arving, det uværdige, falske, og liderlige Skarn, Dormin kommer. Og paa det han kan modtage ham efter hans Stand, saa har jeg i Forveien den Ære, i nærværende Herre, at forestille ham hans Fader, Grevnen af Olborn.

Baronen.

(vil gaae, men møder Pips.)

Ottende Scene.

Pips. De Sorrhige.

Pips

Nu, er Alting rigtig Hr. Baron?

Baronen.

(Trækker Kaarde og gaaer ind paa ham)

Ja Forrædder!

Pips.

(Falder af Angst til Jorden, og Baronen støder i Hidsigthed over ham og løber bort) Au! jeg er stukken! Au!

Olborn.

Olborn.

Den Ugudelige bliver oven i Kiebet en
Morder!

Pips.

Af, af!

Lotte.

(løber til ham.)

For Himlens Skyld! —

Pips.

(Ryser sig op, da han seer Baronen er
borte) Jeg er dog ikke død, som jeg tænkte,
men saaret maa jeg dog være.

(beseer sig fra alle Sider.)

Werlinge.

Han er en stor Gief Hr. Pips!

Olborn.

Jeg kan ikke komme til mig selv igien!
er det mueligt, at man kan gaae saavidt i sin
Ondskab?

Werlinge.

Dg jeg er færdig at blive rasende, at et
saa uvoerdigt Kræ har i hele sex Aar holdt
mig for Nar.

Frue Dormin.

Nen, min Fader! De var den ærlige
Mand, der blev bedragen.

Werlinge.

Min kiereste, min bedste Datter! hvor
stor Uret har jeg gjort dig! tael mit Barn!
paa hvad Maade skal jeg gjøre det got igien?

Frue Dormin.

Bed deres Kierlighed min Fader!

Nien.

Tiende Scene.

Henrik. De Sorrige.

Henrik.

(hastig.)

Han kommer! han kommer!

Frue Dormin.

Dormin!

Werlinge.

Min Søn!

Henrik.

Ja, men han synes at være forstrækkelig opbragt.

Werlinge.

Kom min Caroline! vi vil tilfredsstille ham (Tager hende ved Haanden og gaaer ham i Møde) (og Greven af Olborn træder til Side.)

Tiende Scene.

Herren af Dormin. Wilhelm. Ernst.

Conrad. Stephen. De

Sorrige.

Dormin.

(i det han træder ind.)

Ne! (farer tilbage ved at see Greven af Werlinge.) Er De der? — Hvor hen? — Hvad vil De? — Ingen Skridt nærmere!

Frue Dormin.

(vil omfavne ham.)

Ne Dormin! — —

Dor?

Dormin.

(Griber hendes Haand, kaster den skjædesløs paa Siden af sig, og trækker sin Kaarde.) Barbar! hun er min! — hellere mister jeg Livet. — (i det samme nærmer hans Fader sig, han seer ham og standser) Hvad?

Olborn.

(med udstrakte Arme.)

Min Søn!

Dormin.

(Fader Kaarden falde ved at see sin Fader, og kaster sig i hans Arme.) Gud! min Fader!

Olborn.

Min Søn!

Dormin.

Er det Dem? Er det Dem? Min Fader!

Olborn.

Ja, min Søn! min dyrebare Søn! Gud! du har hørt min Bøn! jeg seer dig igien! o min Søn! lange har bittere Smertes udpresset Bedrøvelses-Taare! disse, som jeg sælder op til dit Bryst, ere de første Glædes Taare.

Dormin.

Min Fader! (holder ham med den ene Arm omslynget, og betragter ham med Forundring og Hentykkelse.)

Olborn.

Du forundrer dig maaskee, min Søn! at jeg lever endnu, skönt man i alle offentlige Tidender har meldet min Død. Du skal faae

Din Stan-

Omstændighederne nærmere at vide, min Død var opdigtet, din Efterspørgsel maatte der for nødvendig blive frugtesløs. Nok! jeg lever endnu, jeg er lykkelig, du er lykkelig, og her — (viser paa Greven af Werlinge) her seer du den, der har været saa god, at skaffe os vor Lykke igien.

Dormin.

Er det mueligt?

Frue Dormin.

Ja, min Kiereste! Thorech er et Skarn, han allene har forarsaget vor Ulykke, og vor Kummer, han har ved de skammeligste Bagtalelser bedraget min Fader. —

Dormin.

Den Forrædder! hans Ondskab har spildt Bøld med os alle. See! dette Brev fik jeg for en Time siden fra ham — (opbidset) hie kun! jeg skal vel finde dig!

Werlinge.

Ikke saa Hr. Greve! jeg skal nok paa tage mig at straffe ham.

Dormin.

(Seer nogle Dyeblis skamsfuld til Greven af Werlinge.) Jeg har berøvet Dem Deres Datter, Deres eneste Barn, (kaster sig for hans Fødder) kan De tilgive mig?

Wer

Werlinge.

Min Søn! staae op, min Søn! ja, jeg tilgiver dig, Du berøvede mig mit Barn — tag hende nu fra min Haand, som en Gave.

Dormin.

Hvor stor en Lykke! hvilken Lykke! Hr. Greve! — Caroline! min Fader — Jeg er ude af mig selv!

Lotte.

Nu naadige Frue! hvorledes gaaer det med mit Arvegoods, med min Francisca?

Werlinge.

Men Pige! Du har en Datter, og vi har endnu ikke seet hende?

Frue Dormin.

Jeg beder om Forladelse! min Fader! En god Ven, og Nabo af os, som er en dyelig Læge, har havt den Godhed, paa et par Dage, at tage hende hjem til sig, for at indpode Kopperne. —

Lotte.

Og jeg skal forestille Greven hende, saasnart det bliver bedre med hende. — —

Om

Om han støder hende fra sig — (rørt og med Taarene i Øjnene) Nej — han vil i Sandhed ikke støde hende fra sig.

Frue Dormin.

Nej, det vil han vist ikke! men min kiereste adelmødige Lotte! forlad mig, at jeg ikke før har erindret min Forbindelighed imod Dig. — Du har opofret din Formue til mig — Hvorledes skal jeg belønne Dig?

Lotte.

En Deel af min Formue vil De sige! dersom De endelig vil belønne mig, saa kan det skee derved, at de, siden de dog er riig, ved Bønhed tilstiller mig det lidet igien, og siden aldrig mere tænker derpaa.

Frue Dormin.

Du maa ikke beskjemme mig Pige!

Lotte.

Tør jeg da udbede mig noget af Dem, saa er det, fremdeles at opvarte Dem, og at opdrage den lille Francisca.

Frue Dormin.

Hvad siger Du? Nej, mit Barn! du fortiener større Lykke! — —

Lotte.

Lotte.

Nu! jeg har Formue, Sundhed, en ær-
værdig Frue, en elskværdig Nyndling, er jeg
da ikke lykkelig?

Pips.

Hun glemmer jo mig lille Tomfrue!

Lotte.

Der bliver intet af med os to Hr.
Pips!

Pips.

Ikke?

Lotte.

Ney!

Olborn.

Mit Barn! jeg beundrer hendes Carac-
teer, blant Folk af hendes Stand er den kun
sielden at finde. Men er man ædelmodig
paa den ene Side, saa maa man ikke være
utaknemmelig paa den anden.

Lotte.

Naadige Herre! vi vil hellere paa en
anden Tid tale om Taknemmelighed. Det
højest man kan sige, er, at det var en
god Gierning, og den belønner sig nesten
altid selv; thi jeg troer den Fornøjelse at
gøre

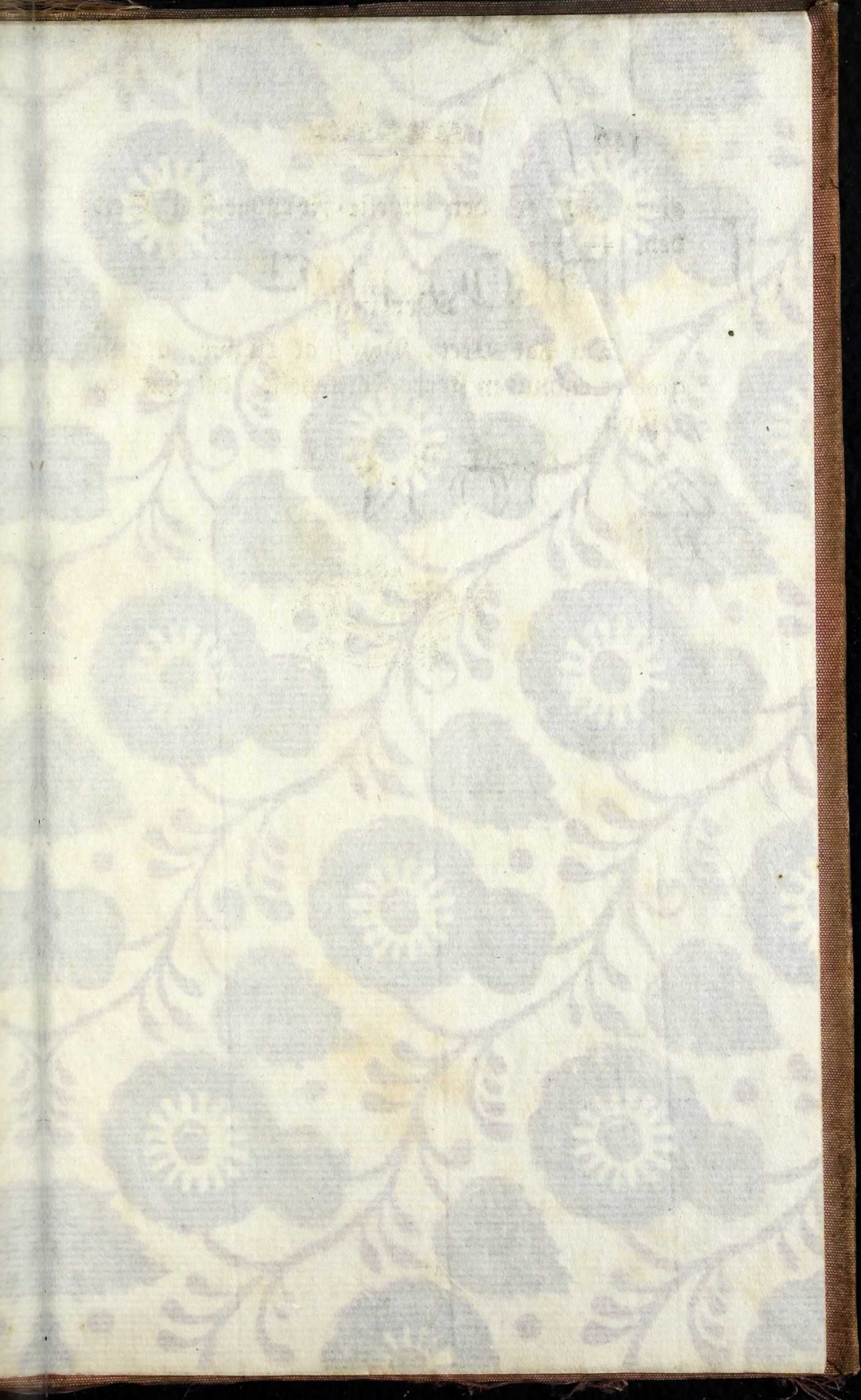
giere vel er den største Fornøielse i Ver-
den. — —

Werlinge.

Du har Uret, Pige! at tilgive, at til-
give er endnu en større Fornøielse, det har jeg
erfaret.

E N D E.

siere vel et den største Fornøvelse i Wer-
den.

Wædninge.

En her Uret. Hvad af mig er, og
giver et endnu en større Fornøvelse, det gælder
alting.

E N D E.

